

NOVINY

Volume 6 Issue 004 (694)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

9. II. – 22. II. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 9. února
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Londýn byl v roce 1960 z 96 procent britsky bílý a nejen Londýn. Ještě v roce 1993 se to drželo na 92 procentech. Zlomil to v roce 2000 Blair svými přítoky na 50 %. V roce 2021 se zde bílí Britové scvrkli na 38 %. Od roku 2000 přibýlo 7,5 milionu imigrantů

To samé se děje v Austrálii, jenže se o tom mluví jen na radiu 2GB a SKY TV, což poslouchá jen hrstka lidí. Většina obyvatel totiž mluví arabsky, čínsky či Hindi nebo jsou komunistická/socialistická levice, která si vše vykládá jinak. Australská levicová vláda nedávno

oznámila, že v letošním roce přiveze 31 000 afghánských radikálních muslimů, a nikdo ani písk. (Asi v rámci na potlačení antisemitismu?) Nedávno australská TV a rádio oznámila, že krajní pravice zničila kabely v Berlíně a přes padesát tisíc domácností díky tomu je bez elektriky, telefonu, vody, obchodů atd. vše, co potřebuje elektřinu nefunguje.

Jen je všechno jinak, nezničila to skupina extrémní pravice, jak nám říkají australská media naopak to byla socialisticko/komunistická levicová akční buňka. Stejně jako, když nám se snažili vysvětlit, že na Bondi střeleli extrémní pravicové živly a s Islámem to nemá nic společného.

Střelili bychom si pomáhat.

Etnická čistka Londýna

Benjamin Kuras

Na londýnské listopadové konferenci „Londýn už není náš: Jak masivní imigrace změnila naši metropoli“, kterou uspořádal spolek zvaný The New Culture Forum, promluvalo několik známých rodilých Londýňanů zděšených akcelerující etnickou a kulturní proměnou Londýna, který – jak před pár lety poznamenal komik John Cleese – „už není anglické město.“

„Anglie bude věčná a věčně svobodná. Pokud i pro vás znamená, co pro mě znamená,“ zpívala za druhé světové války vojáčkům na frontě slavná Vera Lynn.

A ti si to zpívali do pochodu, spolu s cockňáckou verzí jiného válečného pochodu s textem: „Hitler má jen jednu kouli, Goering má dvě, ale malé, Himmler je na tom podobně, a Goebbels je zcela bez koulí.“

Omlouvám se, že tento text se mně nepodařilo do češtiny zrytmovat a zřymovat na jeho melodii, kterou známe hvízdanou ve filmu *Most přes řeku Kwai*. V cockňáčtině, která souhlásky H a T nahrazuje heknutím ve fonetice zvaným „glotála“ (nebo též „hlasivková souhláska“ či

„glotání exploziva“), se ta jména redukuje na 'l'la a 'lmla, a Goeballs se rýmuje s no balls. Co je cockňáčtina a co jsou, vlastně dnes už byli, Cockneys, si povíme za chvíli. Nyní zpět k londýnské konferenci. Stručné shrnutí debaty by vyšlo asi takto: Původní londýnské

obyvatelstvo (tj. bílí Angličané a poangličtění potomci asimilovaných evropských imigrantů od francouzských protestantů, Irů a Italů po východoevropské Židy a uprchlíky z nacismu a komunismu) je z centra Londýna vytěšňováno dvěma souběžnými tlaky. Jedním je masivní islámská imigrace kolonizující chudší čtvrtě původní dělnické třídy, která je tak nucena stěhovat se ven z Londýna, v exodu přezdívaném „white flight“ čili bělošský úprk. Druhým je liberální globalizovaná elita, bílá a anglická, ale prodchnutá ideologií progresivismu, multikulturalismu, lidskoprávismu a studem za vlastní historii „imperialismu a rasismu“.

Tyto dva tlaky se spojily ve společnou frontu, která vnímá londýnskou dělnickou třídu jako v lepším případě bezvýznamné burany, v horším extrémně pravicové xenofoby a rasisty. A jako takové je i policejně a soudně stíhá. Totéž probíhá téměř ve všech větších městech po celé Británii. Nejznámějším jejím představitelem je státní mocí vytrvale pronásledovaný Tommy Robinson. Nejzrádněji se ke své dělnické třídě zachovala „dělnická“ Labour Party, jejíž „novo-dělnický“ Tony Blair otevřel stavidla imigračním tokům a nechal je téměř nenávisťně natéct do sousedství dělnického, protože mu připadalo příliš konzervativní. Starmerova Labour Party, příživovaná a možná i v zajetí držaná muslimskými hlasy a penězi, své dělníky za „rasistické“ stížnosti zavírá do vězení. „Vláda do našeho

středu postavila sud stelného prachu,“ zaznělo na konferenci The New Culture Forum. A taky: „Moji předkové riskovali život na obranu této země, jen proto, aby jim byl vzat celý jejich svět.“

Východolondýnský kmen

Londýn je mezi islamizovanými městy specifický tím, že v něm zaniká po staletí vitální etnikum, jehož jedinečnost byla zaznamenána už ve 14. století: východolondýnský kmen Angličanů se specifickou kulturou, hrdým a bojovným vlastenectvím, vytříbeným smyslem pro ironii a výrazným dialektem, jehož samotný zvuk řinčí humorem. „Neznáte Londýn, dokud nepoznáte opravdového Cockneye,“ napsala Virginia Woolfe. Z tohoto kmene vzešli Charlie Chaplin, Alfred Hitchcock a Harold Pinter. Zdejší kmenový přízvuk si hrdě zachovali herci Michael Caine, Bob Hoskins a Tommy Steele, mimo filmové plátno do něho sklouzne i Terence Stamp. Nikdy se jej nepokusil zbavit na rytiře nově pasovaný fotbalista David Beckham. Filmovým zobrazením typických Cockneys jsou Liza Doolittle a její táta popelář v muzikálu *My Fair Lady*. Televizní Cockneys ještě předstírají existenci v už bezmála půl století pokračujícím seriálu *EastEnders*. Ale ve skutečnosti přestali existovat. „Vyretušovaní z dějin,“ napsal o nich historik anglické dělnické třídy Michael Collins v eseji „Kmen, který zmizel“.

Londýn už s jiným kmenem

Konference si vyslechla rady, do kterých londýnských čtvrtí by se už raději neměl odvážit nikdo, kdo vypadá židovsky, ani žena nedostatečně zahalená, ani někdo se psem, ani chraňpánbůh někdo vypadající homosexuálně. „Toto je naše území,“ vysvětlí místní muslimové ochotně neinformovaným tazatelům. „A když se vám to nelíbí, nechoďte nám sem. Nebo rovnou emigrujte.“

Vedle výčtu nedávných teroristických útoků řečníci konference vyčíslili, jaké tempo islamizace nabrala v posledních desetiletích. Od roku 2000 přibýlo 7,5 milionu imigrantů a jejich potomků. Cockňácký východní Londýn byl v roce 1960 z 96 procent britsky bílý. Ještě v roce 1993 se to drželo na 92 procentech. Zlomil to v roce 2000 Blair svými přítoky na 50 %. V roce 2021 se zde bílí Britové scvrkli na 38 %. V nejvýrazněji transformované čtvrti Tower Hamlets na 24 %. Bílých Britů je méně než polovina ve 26 londýnských čtvrtích. Nadpoloviční jsou jen v sedmi čtvrtích, přitom v žádné nepřesahují 60 procent. Tucet

londýnských čtvrtí má muslimské starosty a poslance. A výměna obyvatel pokračuje na plné obrátky. „Jestli něco neuděláme, budeme tu do roku 2050 v menšině,“ padlo tam varování.

Jenže udělat co? Pro začátek aspoň zastavit pokračující příliv, jak žádá think-tank Migration Watch? Tímto úkolem premiér Starmer pověřil letos v září novou ministryni vnitra, oxfordskou absolventku jménem Shabana Mahmood. Za dva měsíce od jejího nástupu do funkce jich dorazilo rekordních 10 tisíc. Ale nekladme to za vinu jí, bylo to mimořádně příznivým počasím... Ta konference se mimochodem konala v polském kulturním centru, které v Londýně existuje od války. Tehdy Poláci hodně přispěli k záchraně Británie. Jenže tehdy nepřítel útočil zvenčí.

Kam míří lidstvo

George Švehla 4. února 2026

Když se porozhlédneme po okolí, tak zjistíme, že vše živé, flora i fauna se postupem času pozvolna diverzifikuje, tedy nabývá rozmanitosti a pestrosti. Současní jedinci kteří kormidlují dění na kuličce Zemi však jdou proti přírodě a prosazují jednotu všech obyvatel. Neberou ohled na kulturu, jazyk, rasu a nebo vyznání. Prosazují multikulturní lidskou společnost, i když je známo, že tento model společnosti nepracuje. Lidstvo nelze smíchat dohromady jako guláš, který však má také své ingredience přesně určené.

Ne nadarmo se mezi lidmi vyvinuly rasy, skupiny lidí které souzní se svým přírodním prostředím. Díky velkým vzdálenostem a nevelké mobilitě vznikly místní jazyky a různá náboženství zrcadlící jejich spiritualitu a vnímání světa. Takže i homo sapiens sapiens diverzifikoval podle místa pobytu. Do každého prostředí zapadá jistá rasa. Afrika má černou, daleký východ žlutou, Amerika červenou a Evropa bílou. Každá má své klady a zápory při životě v prostředí ve kterém vznikly. Pokud je začneme přesazovat do prostředí ve kterém nevznikly začnou se projevovat problémy. Společenské, jazykové, kulturní a jiné, které v multikulturní společnosti tropí neplechu. To proto, že přesazení jedinci neopustí to v čem vyrostli, berou si svoje zvyky, řeč, kulturu a náboženství sebou. A tak se dnes často stává, že se setkají skupiny naprosto nekompatibilní, ať už v kterémkoliv parametru, a to potom nedělá ve společnosti dobrotu.

rače otočiti list.

Pondělí 9. února

Bavorský premiér Söder se chystá na sudetský sjezd do Brna A ATO spustí akci Artic Sentry V Íránu spustili vlnu masivního zatýkání Izraelský prezident Herzog navštívil Australii. Britský princ William a princezna Catherine jsou znepokojeni aférou Epstein Vláda zruší Národní ekonomickou radu NERV Na konferenci do Mnichova pojedje prezident Pavel a ministři Macinka a Zůna (zvlášť) Motoristé popřeli, že navrhnu na ministra Richarda Chlada, podnikatele v oboru hazardu V brněnské ZOO umřela medvědice Kamčatka U nás pod mrakem, teplota kolem pěti

Úterý 10. února

Britský premiér Starmer odmítl rezignovat v souvislosti s Epsteinovou aférou A Česko, Rakousko a Slovensko tlačí na EU ke snížení cen elektřiny Evropský parlament schválil odložení ETS2 o rok Macron varuje, že z USA přichází agrese Moderátor Cibulka a herec Jagelka se vydali za ministrem kultury Klempířem Ministr školství Plaga chce restrikce sítí pro děti odsunout na orgány EU A Prezident Pavel vystoupí na bezpečnostní konferenci v Mnichově 17. února bude v pražském kinu Lucerna rozloučení s Janou Brejchovou U nás po poledni vykouklo sluníčko a bylo až do večera hezky

Středa 11. února

Polsko se nepřipojí k Trumpově „nové OSN“ Rusko chce držet limity stanovené START, pokud je budou držet USA A Von der Leyen apeluje na odstranění vnitřních překážek EU Babiš popřel, že bude jednat s Macronem o Ukrajině Sněmovna projednává rozpočet Bývalý pražský primátor Hudeček vysoudil 1,3 Mkč odstupného A Petr Fiala nebude kandidovat do senátu ani později na Hrad Činnost pro cizí moc nadále trestná, rozhodl ÚS U nás pod mrakem, drobně přšelo

Čtvrtek 12. února

Ukrajinského skeletonistu vyloučili z OH kvůli politické symbolice na přilbě, mnoho politiků pláče – naříká v TV V Mnichově začíná bezpečnostní konference Skončil summit EU věnovaný konkurenceschopnosti Muniční iniciativě chybí peníze Sněmovna vyslovila podporu týraným zvířatům V pražské ZOO se vyskytla ptačí chřipka U nás dopoledne sluníčko, pak se zataáhlo, je extrémně nízký tlak

Pátek 13. února

Ukrajina otevřela továrnu na drony na německé půdě Britský soud podpořil teroristickou organizaci Palestine Action A Dánský premiérka bude jednat s ministrem zahraničí USA o Grónsku Odstartovala loď Crew Dragon se čtyřmi kosmonauty Rychlobruslař Jílek získal na OH zlato za deset kilometrů Sněmovna jedná o změně pravidel Opozice se marně snaží sestřelit Okamuru z vedení sněmovny A Ministr Macinka vyzývá zpravodajku OSN Albanese k odstoupení U nás teplo, pod mrakem, občas sprchlo

Víkend 14. – 15. února

Analýza biologických vzorků potvrdila, že Alexej Navalnyj byl otráven vzácným jedem z jihoamerických žab USA neodcházejí z Evropy, jenom stáhnou vojáky Slovenský prezident Pellegrini oznámil strategické partnerství s USA A Ministr Macinka v Mnichově svým projevem rozesmál Hillary Clinton Kosmická loď Crew Dragon se spojila s ISS Po celém Česku byly demonstrace svolané Milionem chviliek pro demokracii A Agentura Kantar oznámila, že 62 procent občanů podporuje muniční iniciativu Ministr tělocviku Šťastný sní o olympiádě v Česku Na Moravě byly problémy se sněhem. U nás v sobotu mírně sněžilo, v neděli se oteplilo, vyjasnilo a večer mrzlo

Pondělí 16. února

Německý ministr financí Klingbeil mluví o „EU v bodě zlomu“ A Matka Navalného žádá trest pro jeho vrahy Ministr Rubio si chválí „zlatou éru“ vztahů s Maďarskem Podle FT se Wagnerovci angažují v sabotážích v Evropě Motoristé navrhují místo Turka do čela MŽP poslance Červeného A Vláda prodloužila možnost zvláštního pobytu pro uprchlíky O stíhání Babiše a Okamury rozhodne sněmovna 5. března A Muniční iniciativa dodala na Ukrajinu 4,4 milionů kusů munice U nás ráno sněžilo, přes poledne nad nulou a zamračeno

Úterý 17. února

USA a Írán jednaly v Ženevě Ruská FSB bude smět v zemi vypnout internet Polsko se chystá žalovat Rusko za odškodné ze sovětské éry Korejský Kim rozdává byty pozůstalým po padlých na Ukrajině Prezident jmenuje v pondělí Igora Červeného ministrem životního prostředí Korejci podepsali smlouvu na turbíny pro Dukovany Stačilo! s nulovou podporou už není sledované V pražské Lucerně se konalo rozloučení s Janou Brejchovou U nás ráno sněžilo, přes poledne se oteplilo

Středa 18. února

Vše svědčí na to, že USA napadnou Írán Podle Zelenského jednání s Rusy pokročila, jen postoje jsou různé A Dánský král Frederik X. je v Grónsku V Turíně zabili na ulici českého občana Miloš Zeman žádá Čiňany o propuštění zadrženého českého studenta A Ministr Metnar chce aby se snížil věk trestní odpovědnosti Ministr Macinka se zúčastní VS OSN k výročí napadení Ukrajiny Ruskem A Babiš odhadl škodu za případné zrušení nákupu F35 na 30 mld U nás nad nulou, občas přeháňky mokrého sněhu

Čtvrtek 19. února

Britská policie zadržela králova bratra Adrewa Vše nasvědčuje tomu, že USA zaútočí na Írán Britští manželé Foremanovi byli v Íránu odsouzeni na deset let pro údajnou špionáž Trump chválil Macinku za střet s Hillary Clinton Prezident Pavel hovořil s navrhovaným ministrem životního prostředí Červeným Ministerstvo spravedlnosti připravuje zákon o referendu STAN chce omezit imunitu poslanců a senátorů Černochová asi bude předsedkyně bezpečnostního výboru sněmovny U nás chladno, ale pěkné sluníčko

Pátek 20. února

Nejvyšší soud USA Trumpovi zamázl cla Trump řekl, že uvažuje o úderu na Írán Německý kancléř Merz se chystá navštívit Čínu Ministr Macinka jednal s americkým ministrem Rubiem Vláda představila teze hospodářské strategie Ministerstvo životního prostředí chce nový zákon o ochraně přírody A Roste počet občanů podporujících obranyschopnost země Ministr Tejc bude slučovat okresní soudy U nás chladno, svítilo sluníčko

Víkend 21. února – 22. února

Stráž zastřelila ozbrojeného muže při pokusu vniknout do Trumpova sídla na Floridě A Britská vláda uvažuje o tom zbavit Andrewa práva na nástupnictví Maďarsko zavetuje 20. balík sankcí Trump zvedl globální cla z 10 % na 15 %Ministerstvo životního prostředí řeší, jak daleko mohou obří větrné elektrány stát od obydlí lidí. Celkový počet živě narozených dětí za celý rok 2025 se pohybuje kolem 77 tisíc, což je další historické minimum po roce 2024 (kdy se narodilo 84,3 tisíce) Babiš dal akcie Agrofertu do fondu RSVP Trust V Praze se v sobotu připomínala ruská agrese vůči Ukrajině A Na Novou zelenou úsporám půjde 4 mld Kč Podle průzkumů Motoristé propadli pod volitelnost, posílil STAN U nás v sobotu hezky, neděle zatažená, často drobně přšelo

Dokončení z první strany.

Jaksi pozvolna a po více jako padesáti letech života v multi kultí australské společnosti nabývám přesvědčení, že kultury, náboženství a rasy by se neměly míchat, zvláště když nejsou snášenlivé či kompatibilní. Prostě životní zkušenost. Stal se tak ze mě pozvolna rasista. Takže lidská společnost je svými kormidelníky tlačena k multikulturnímu guláši, bez ohledu na kompatibilitu ingredientů, takto postižených lidiček. Naši současní vrcholní politici na federální úrovni neváhají umožnit přístup do země jedincům bez vzdělání, tedy analfabetům, muslimům a zdejšího jazyka nevládnoucím. Tito jsou naprosto nezaměstnatelní a budou tak závislí na sociálních dávkách s celými jejich početnými rodinami. Pokud těm, kteří jsou za toto

zodpovědní, nejde o naprosté rozložení zdejší společnosti tak jistě chtějí tuto zemi zničit. Podobné platí i o státních uspořádáních. Na příklad v Evropě vzniklo hafo států podle národností, jazyků a nebo i vyznání. Ano, historicky se mezi sebou občas rvali jako psi, ale v základu to fungovalo po staletí. Až dnešní progresivní liberálové tlačí ke sjednocení evropských států do jednoho superstátu, jakési spojené státy evropské. Naprostý nesmysl namířený proti přírodě. Stačí se podívat jak se chová a myslí třeba občan z okolí Prahy oproti občanům z okolí Ostravy a nebo Brna, neřku-li občan ze Skandinávie oproti občanu z Řecka či Sicílie. Takže jakékoliv pokusy o sjednocení obyvatel Evropy do jednoho superstátu jsou v podstatě pokusy o její zničení. Špatně řízená a nebo i neřízená imigrace tomu jen napomáhá. Podkopání významu tradiční křesťanské rodiny jako základu státu také. Díky eurousijnímu neomarxistickému progresivismu společenské změny pozvolna akcelerují a za 10 let už asi budeme vědět zda Evropa zůstane tím čím po staletí byla anebo její obyvatelé budou vzývat islám, či se na východě utká s ruským medvědem.

Vydavatel:

Můj dobrý známý si mne zrovna postěžoval. Utekl jsem do Austrálie, abych dožil v normální společnosti. Teď to ti komunisti ve vládě změnili. Vlezu do Autobusu a jsem v Pakistánu. Vylezu z vlaku a jsem v Afghánistánu. Přijedu do centra a jsem v Číně. Jedu do Bowral a jsem v Indii.

ČESKO-SLOVENSKÝ FILM FESTIVAL

Lístky již v prodeji.

Dendy Cinema

Newtown 25 - 29 March 2026

Wednesday 25/03/26 6:OOPM

Slavnostní Otevření festivalu

6:30PM FATHER **Otec** I Drama

Thursday 26/03/26 6:30PM

FRANZ **Franz I** /Drama / History

Friday 27/03/26 6:30PM

SUGAR CANDY **Cukrkandl** Family

Saturday 28/03/26 1:30PM

TALES FROM THE MAGIC GARDEN

Pohádky po babičce Animation / Family

3:65PM CARAVAN **Karavan** Drama

6:30PM PERLA **Perla** Drama

9:OOPM CERNAK **Černák (Miki 2)** I

Crime / Thriller

Sunday 29/03/26

1 :00PM JADWIG THE WITCH

Jadwiga čarodejnice z Beskyd, mystery

3:30P14 BROKEN VOICES **Sbormistr**

Drama

6:00PM Sklenka vína či piva o šesté...

6:30PM DREAM TEM **Dream Team**

Sportovní komedie

16-2-2026 Izraelská producentka

dvaapadesátiletá Dany Eden úspěšného

špionážního thrilleru Teherán byla v neděli

nalezena mrtvá v hotelovém pokoji v Aténách.

Edenová v Řecku spolu se štábem natáčela

čtvrtou sérii izraelského špionážního seriálu

Teherán, jak informoval izraelský mediální kanál

Prezident Peter Pellegrini udelil štátne vyznamenania:

10.1.2026 - BRATISLAVA - Prezident SR Peter Pellegrini udelil dnes v Bratislave štátne vyznamenania 22 osobnostiam kultúrneho, vedeckého, športového a ďalších odvetví spoločenského života. Hlava štátu odovzdala najvyššie štátne vyznamenania pri príležitosti 33. výročia vzniku Slovenskej republiky.

Podľa slov prezidenta SR po 33 rokoch existencie stojí krajina pred novou metou. ***"Definujme spolu víziu, ktorá prekračuje horizont volebných období, vymyká sa každodennosti a je oslobodená od malicherných mocenských sporov. Víziu, na ktorej sa dokážeme všetci zhodnúť aj popri odlišných hodnotových postojoch,"*** uviedol v príhovore Peter Pellegrini.

Domnieva sa, že dozrel čas, aby odborná aj laická verejnosť vytvorili celospoločenskú zmluvu o rozvoji krajiny. ***"Aby prinútila všetkých vo verejnom živote vymeniť prvoplánovú emocionálnu konfrontáciu za tvorivý dialóg postavený na úcte k faktom a vedeckému poznaniu,"*** povedal. Prezident SR vidí šancu vo vytvorení takej spoločenskej klímy, ktorá bude priaznivá pre napĺňanie danej vízie. ***"Aby boli naši ľudia úspešní nie napriek okolnostiam, ale práve vďaka nim,"*** zdôraznil.

Prezident SR poďakoval oceneným v mene svojom, občanov SR a celej verejnosti. Naša štátnosť sa podľa neho môže opierať o mravný a odborný potenciál týchto ľudí, pretože sa významnou mierou podpísali na rozvoji vlasti a jej úspešnom napredovaní. ***"Za to im patrí vďaka, úcta a rešpekt, pretože predstavujú to najlepšie čo naša spoločnosť má,"*** poznamenal.

Poukázal na to, že bohatstvom Slovenska sú práve ľudia, ich talent, pracovitosť a tvorivosť. ***"Vytvárajú hodnoty, ktoré prekračujú hranice našej krajiny, presahujú svojim významom volebné obdobia či módné vlny,"*** konštatoval zároveň s výzvou, aby sme na tom budovali naše sebavedomie a zdravé vlastenectvo.

Podľa jeho slov žijeme v časoch, kedy častokrát politický priestor, v mene dosiahnutia krátkodobých výsledkov, navodzuje pocity slovenskej malosti a bezvýznamnosti. ***"Chcem apelovať na všetkých, nepodliehajme tomu, nestaňme sa smutnými apoštolmi beznádeje, ale vždy si spomeňme na význačné osobnosti súčasného Slovenska, alebo jeho dejín,"*** dodal prezident SR. Zopakoval, že sú darom tejto krajiny, ich profesionálny život a výsledky dokážu národ spojiť a dať mu osobitý existenčný zmysel. A tak prezident nemá o budúcnosť Slovenska obavy.

ZOZNAM VYZNAMENANÝCH OSOBNOSTÍ:

Pavel Babka, zakladateľ a riaditeľ Galérie Babka v srbskej Kovačici - Rad Ľudovíta Štúra III. triedy,

občiansky druh, za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Emil Tomáš Bartko, choreograf, pedagóg - Pribinov kríž II. triedy, za mimoriadne zásluhy o kultúrny rozvoj Slovenskej republiky, najmä v oblasti tanečného umenia.

Zora Breierová, účastníčka SNP, bývalá predsedníčka spolku Živena - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o demokraciu a jej rozvoj, ľudské práva a slobody a ich ochranu.

Dušan Čaplovič, archeológ, historik, bývalý minister školstva, vedy, výskumu a športu SR, poslanec NR SR - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, in memoriam, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti vedy a techniky, ako aj školstva.

Peter Kothaj, lekár – chirurg - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, in memoriam, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti vedy a techniky, najmä v oblasti chirurgie.

Ladislav Lampert, protikomunistický odboj; tzv. "čierny barón" - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o demokraciu a jej rozvoj, ľudské práva a slobody a ich ochranu.

Roman Lazík, baletný majster, pedagóg - Rad Ľudovíta Štúra II. triedy, občiansky druh, za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí, najmä v oblasti baletného umenia.

Daniel Lehotský, účastník SNP - Rad Ľudovíta Štúra III. triedy, vojenský druh, za mimoriadne zásluhy o obranu a bezpečnosť Slovenskej republiky.

Branislav Maukš, dizajnér automobilov - Rad Ľudovíta Štúra II. triedy, občiansky druh, za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí, najmä v oblasti automobilového dizajnu.

Denisa Nikodemová, vedkyňa, pedagogička - Pribinov kríž I. triedy, za mimoriadne zásluhy o sociálny rozvoj Slovenskej republiky, najmä v oblasti verejného zdravotníctva.

Juraj Payer, lekár, dekan Lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti vedy a techniky.

Vincent Polakovič, galerista, riaditeľ múzea DANUBIANA - Rad Ľudovíta Štúra II. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti umenia, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Mária Reháková, vydavateľka - Pribinov kríž II. triedy, za mimoriadne zásluhy o kultúrny rozvoj Slovenskej republiky.

Ján Repta, partizánsky veliteľ - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, vojenský druh, in memoriam, za mimoriadne zásluhy o obranu a bezpečnosť Slovenskej republiky.

Jozef Sabovčík, krasokorčuliar - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti športu, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Ivan Šramko, ekonóm - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti riadenia a správy štátu, financií a ekonomiky

Ján Tkáč, vedec - Rad Ľudovíta Štúra II. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti vedy a techniky, najmä v oblasti nanobiotechnológií, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Eva Umlauf, lekárka, spisovateľka - Rad Ľudovíta Štúra III. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o demokraciu a jej rozvoj, ľudské práva a slobody a ich ochranu, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Jozef Vengloš, futbalista, tréner - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, in memoriam, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti športu, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Kornélia Wirschafterová, prežila štyri koncentračné tábory - Rad Ľudovíta Štúra II. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o demokraciu a jej rozvoj, ľudské práva a slobody a ich ochranu.

Elena Zimová, charitatívne aktivity v meste Zvolen v občianskom združení Srdce na dlani pod Pustým hradom - Pribinov kríž III. triedy, za mimoriadne zásluhy o sociálny rozvoj Slovenskej republiky, najmä v oblasti komunitnej charity.

Jozef Živčák, dekan Strojníckej fakulty Technickej univerzity v Košiciach - Rad Ľudovíta Štúra I. triedy, občiansky druh, za mimoriadne zásluhy o rozvoj Slovenskej republiky v oblasti vedy a techniky, najmä v oblasti biomedicínskeho inžinierstva, ako aj za mimoriadne šírenie dobrého mena Slovenskej republiky v zahraničí.

Fico „s vysokou pravdepodobnosťou“ zastaví dodávky elektriny pre Ukrajinu. Kyjev ňou supluje výpadky

Premiér Robert Fico v diskusii so študentmi Gymnázia Milana Rastislava Štefánika v Novom Meste nad Váhom naznačil, že Slovensko môže prestať poskytovať Ukrajine núdzové dodávky elektriny, ktoré podľa jeho slov slúžia na „naštartovanie“ systému pri výpadkoch. Krok označil za možné recipročné opatrenie v spore okolo tranzitu ropy.

Fico v diskusii vysvetľoval, že ide o krátkodobú technickú pomoc pri výpadku ukrajinskej sústavy. **„Slovensko dodáva na Ukrajinu elektrickú energiu v prípade, že im vypadne systém. To nie je stála dodávka. Jednoducho im vypadne systém a my ho vieme naštartovať takzvanými dodávkami, ktoré sú okamžité,“** uviedol.

Premiér zároveň tvrdil, že potreba takejto podpory v poslednom období rástla: **„V januári tohto roku sme dodali dvakrát viacej elektriny, ako za celý predchádzajúci rok. To znamená, že to potrebujú,“** dodal. **„Včera sme o tom rokovali, mali sme predstaviteľov SEPS a pýtal som sa, je to v našich rukách alebo máme medzinárodné záväzky?“** povedal.

Chlapec Joseph Schleifstein

Chlapec, který donutil Němce, aby mu zaplatili dluh: Jak malý kluk z Buchenwaldu poslal 22 esesáků na šibenici.

Byl duben 1945. Svět už očekával vítězství, ale někde v srdci Německa, osm kilometrů od ospalého výmarského přístavu, stále zuřilo árijské peklo. Za ostnatým drátem Buchenwaldu, kde lidé umírali rychleji než dobytek na jatkách, se vězni rozhodli, že je čas vytáhnout poslední a jediné eso, které v pruhovaném rukávu měli. Z trosek ukrytých pod podlahou kasáren sestavili krátkovlnný vysílač a malý generátor. Prsty se jim třáslly, ale přesto morseovce vytukali klíč k jejich svobodě: „ Toto je Buchenwald. Žádáme o pomoc. SS nás chce vyhladit. “ Tři minuty ticha, které se táhlo jako nekonečno a pak přišla odpověď, jenž měla sílu hromu: „ Vydržte. Spěcháme. “ O tři dny později, 11. dubna, vtrhly do tábora tanky šesté obrněné divize americké armády a mezi 21 000 přeživšími stíny stál čtyřletý chlapec. V rukou držel podomácku vyrobený dřevěný skútr a v jeho očích byla veškerá bolest a také naděje světa. Jmenoval se Joseph Schleifstein a jeho příběh nebyl jen příběh o přežití, ale byl to i příběh o pomstě.

Pytel místo rakve: zrození v pekle.

Joseph se narodil 7. března 1941 v židovském ghettu v Sandomierzu v okupovaném Polsku. Od prvního dechu byl obklopen zdmi, hladem a šepotem smrti. Jeho rodiče se ho drželi jako poslední paprsek světla a snažili se ho chránit před okolním peklem. Nebylo to snadné. Jejich nový domov - ghetto trvalo od června 1941 do ledna 1942 - bylo těsné, dusivé a zabíjející. Poté rodina skončila v Čenstochové, v továrnách HASAG. Byl to nacistický konglomerát, kde Židé kovali munici pro Říši a za každou kulku obětovali kus svého života. Lidé pracovali do vyčerpání a pak byli vyhozeni jako odpadky, které Říše nepotřebovala. Joseph byl příliš malý, aby se Říše hodil, děti pracovat nemohly a byly prostě vražděny.

Proto ho jeho rodiče schovali syna ve sklepě, který se stal jeho novým domovem. Tma, vlhko, pískání í krys - to bylo jeho dětství, ale i tak měl štěstí. Statisíce jeho vrstevníků - malých dětí - Němci zastřelili, zplynovali, utopili nebo je prostě jen utýrali hlady.

Joseph a jeho rodiče přežívali jako hmyz, ale žili. Jenže v lednu 1944 byl HASAG zavřen a vězni byli odvedeni do koncentračního tábora Buchenwald. 20. ledna - příjezd a začala koncentrační klasika. Chaos během třídění: doprava - otrocká práce, doleva - smrt. Rodiče - doprava a Joseph doleva, s dětmi a starými lidmi. V tu chvíli jeho otec popadl kufr s nářadím, strčil syna dovnitř a zašeptal: „ Buď ticho, ani hlásku. “ Tím, že ho nesl kolem stráží SS, oklamal smrt, svou i svého synka. Jeho matka byla odvezena do Bergen-Belsenu a zmizela jim z očí jako stín. Ti, co stáli nalevo, byli tentýž den zastřeleni a Joseph v kufru přežil. První zázrak, na které nebyl Buchenwald zvyklý, jenže nebylo vyhráno.

V Buchenwaldu jeho otec ukryl syna s pomocí dvou protinacistických Němců. Riskovali všechno, krmili ho drobky a chránili ho ve stínu smrti. Tajemství ale netrvaly věčně, to víme všichni. Němci Josepha našli a pak se stal druhý zázrak: chlapec nebyl zavražděn. Jeho otec byl koželužský řemeslník - vyráběl sedla a postroje pro Wehrmacht a jeho ruce měly cenu zlata. A strážce... ti si chlapce milovali. Zní to šíleně, ale je to pravda. Chlapec i otec byli ušetřeni a dostali

odklad. Joseph se stal maskotem esesáků a ti mu nechali ušít malou pruhovanou uniformu. Při ranním nástupu jim zasalutoval a dětským hlasem hlásil: „ Všichni vězni jsou na místě! “ Esesáci se usmívali a pokračovali dál. Bylo to děsivé, surreálné, ale zachránilo to lidské životy. Mnoho lidských životů. Němci si prostě nedokázali představit, že by se jim ten židovský červík dovolil lhát, a tak nehledali nemocné muže, kteří nemohli chodit a na nástup se nedostavili. Takové vězně čekala kulka nebo fenolová injekce.

Tanky místo nočních můr: Den, kdy se zhroutilo peklo.

11. dubna 1945 byl Buchenwald osvobozen. Dovnitř pronikli tanky a ostřílení vojáci, kteří byli v šoku. Viděli hory těl, krematoria, lampy vyrobené z lidské kůže, hlavy ve sklenicích. Americký generál nařídil odvést do tábora tisíce obyvatel Výmaru, aby se podívali, co jejich lidé spáchali. „ Podívejte se, co vaši lidé provedli, “ řvali na ně američtí vojáci a obyvatelé města plakali, omdlávali a opakovali: „ Nevěděli jsme to! “ Přeživší a Američané tomu nemohli uvěřit - popel z krematorií jim na domy padal několik let a zápach tábora byl cítit kilometry daleko.

Američané Josepha fotografují všude, ale jedna fotografie se stala legendární - jak stojí v rozřezané německé uniformě a drží dřevěnou koloběžku. Pro něj svoboda znamenala tři věci. Zaprvé, už nemusel dělat Němcům židovskou opičku. Zadruhé, mohl jíst do sytosti - cpal si obličeje a schovával chléb do kapes, jako všechny děti v táboře. Za třetí, vojáci ho nakládali do tanků a džípů a vozí ho po táboře a on se cítí jako dítě. Poprvé v životě. „ Byla to pohádka! “ vzpomínal později. Ale poblíž jsou stovky sirotků, jejichž otcové, matky a sourozenci byli Němci zavražděni. Učí se znovu žít: jíst u stolu, nervat se o kůrku chleba a důvěřovat lidem, kteří jim tolik ublížili. Společnost je vnímá jako „ poškozené zboží “, zbytečný relikt holokaustu, ale jejich opatrovníci jim trpělivě obnovují dětství a zbaví jich nočních můr. Za několik let z nich budou vojáci izraelského státu, kteří budou hrdinně bránit mladý stát proti arabské hordě.

Rodina má být pohromadě a tak Joseph a otcem začali hledat maminku a našli ji v Dachau. Byla naživu a tím se uskutečnil třetí zázrak. A teď přišel čas pomsty. V roce 1947 začal v Dachau buchenwaldský tribunál a Josephovi bylo šest let. Stál před tribunálem a svědčil proti 31 esesákům a kápům - těm samým, kteří chtěli vyhladit jeho rodinu. Jeho slova jsou jako nůž, který řezá zkažené maso. 22 Němců je odsouzeno k šibenici

a nacisté platí za své nekonečné hříchy. Ne penězi, ale svými zbytečnými životy.

V roce 1948 celá rodina odjíždí do Ameriky a Brooklyn se stává jejím novým domovem. Joseph poskytuje rozhovor ve své uniformě vězeňského tábora - připomínku, kterou nelze vymazat. V roce 1950 se mu narodil bratr Benjamin. Jeho otec umřel v roce 1956 a matka v roce 1997. Joseph o minulosti po celá desetiletí mlčel, aby zahnal noční můry, strach ze tmy a černé sklepy ve svých snech. Pracoval v telekomunikacích 25 let, v roce 1997 odešel do důchodu a stal se otcem dvou dětí. Jeho příběh inspiroval film Roberta Benigniho „ Život je krásný “, který získal tři Oscary. Joseph Schleifstein je živoucím ne nacismu a ne moderní levici. Joseph přežil, svědčil, zajistil popravu 22 katů a jeho děti jsou pokračováním tohoto triumfu. Šest milionů Židů bylo zavražděno, ale on je tady, dýchá a promlouvá. V době popírání holocaustu zní jeho hlas: pamatujte. Protože zapomnění je druhým vítězstvím zla - nácků a moderní levice.

Franz Spina

*5.10.1868 Trnávka ČR - + 17.9.1938 Praha

Čas od času připomínám významné politiky německé národnosti v Československu. Velcí mužové naší historie by neměli zapadnout v zapomnění. Jedním z významných německých politiků v Československu byl Franz Spina, ministr ve vládě republiky a poslanec parlamentu. Pocházel z Městečka Trnávky v hřebečském jazykovém ostrůvku, kde se narodil 5. října 1868. Po první světové válce se Prof. PhDr. Spina aktivně zapojil do německého agrárního hnutí, kde prosazoval spolupráci Čechů a Němců ve společném státě. Stal se poslancem parlamentu, kterým zůstal až do své smrti v roce 1938, a od roku 1926 byl i ministrem vlád republiky. Nejprve působil jako ministr veřejných prací, posléze zdravotnictví a tělovýchovy, a nakonec jako ministr bez portfeje. Velmi kriticky se stavěl k Henleinovi, německému nacionalismu a k rozbití Československa. Myšlenku spolupráce Čechů a Němců prosazoval až do konce svého života. Nebál se ale kritizovat jazyková i ekonomická omezení, ke kterým v republice docházelo. Přitom však nesmlouvavě vystupoval proti nacionálnímu socialismu. Pro své názory na henleinovce, nacismus a rozbíjení republiky se dostal pod silný tlak Henleinových příznivců, kteří ho doslova uštvali k smrti. Zemřel 17. září 1938.

Je velká škoda, že osobnosti jako byl Franz Spina se více nepřipomínají. V Čechách i u sudetských Němců. Osobnost Franze Spiny by si například Sudetoněmecký krajanský svaz mohl dát jako svůj vzor. Bohužel tomu tak není a toto jméno upadá v zapomnění. A co je ještě smutnější, místo osobností jako byl Franz Spina si často připomínáme různé jiné osoby s často pochybnou nacionalistickou minulostí. Nezapomínejme na pozitivní postavy našich dějin jako byl právě Prof. Spina.

Zakončme tento krátký medailonek jedním jeho citátem, který přednesl Franz Spina na sjezdu BdL* po volbě presidenta republiky:

"Benešovi jsme své hlasy dali s radostí".

• BdL - Bund der Landwirte, Německý svaz zemědělců

*Nechápu, na co si stěžuješ!
Vždyť si můžeš dělat, co chceš...*

Nezdravé ovoce.

Zpráva z ČR novin - Laboratorní analýza prokázala, že v České republice vypěstované jablko Golden Delicious obsahuje 7 druhů pesticidů v koncentracích ohrožujících kojence. Toto české spolu s lucemburským jablkem měly v testování 59 jablek z 13 evropských zemí nejvyšší počet rizikových pesticidů. Potravinu obsahující zbytky pesticidů, které jsou zjistitelné v koncentracích vyšších než 0,01 miligramu na kilogram, jsou rizikové převážně pro kojence.

Bohužel v Austrálii se asi nedovíme co se přidává do mléka, či kolik pesticidů je v zelenině a ovoci.

Těž slovo „organic“ bohužel nemá žádný právní podklad je to jen šidítka na důvěřivé lidi.

(I Martin Ernest

V principu je to pravda. Věc je ale složitější a pro její pochopení to chce určité elementární vlastnosti astrofyziky. Obíhající slunce kolem ploché Země na své pouti oblohou simuluje ekliptickou dráhu, aby se zdálo, že na východě je níže, v poledne nejvýše, a na západě opět zachází. Přičemž na druhé, spodní straně Země tuto ekliptiku simulovat není potřeba, takže Slunce jen přejde ze západního na východní okraj pod Zemí po přímce. Je to z toho důvodu, aby neplýtvalo energií.

Důkaz v pohybu Slunce těsně pod rovinou Země můžeme spatřovat například v tom, že v hlubinných dolech je s klesající hloubkou těžby čím dál vyšší teplota. Navíc, východ a západ musí být načasován u okraje Země výhradně na dobu přílivu. Odliv by mohl způsobit, že se oceán přelege přes okraj a Slunce uhasí. Samozřejmě je tam ještě mnoho nezanedbatelných aspektů, jako je střídání ročních období a podobně, ale pro laické vysvětlení to snad postačí.

Říkali jí Šílená žena z Inverloch. Čarodějnice z majáku. Osamělá žena s podivnými stroji. Šeptali její jméno jako stín, duch schoulený na okraji moře. Ale Elara Cunninghamová se nezbláznila. Nebyla čarodějnice. Byla vědkyně. Jen svět na ni ještě nebyl připravený. Narodila se v roce 1885 mezi nemilosrdnými útesy severního Skotska, kam bouře nepřicházely: útočily. Každou zimu moře něco bralo. Loď, život, naději. Zbytky vyplavené na břeh jako porušené sliby. A ona, dítě, je se zlomeným srdcem pozorovala z okna.

Tehdy se rozhodla, že bude bojovat s oceánem. Že najde způsob, jak odpovědět na jeho zuřivost. Zatímco se ostatní dívky učily vyšívat, Elara studovala vítr, příliv a odliv, rozebírala hodinky a hledala řád v chaosu. Navrhovala podivná zařízení: mechanické bóje, zesilovače signálu, automatické sirény. Příliš velké myšlenky pro „váženou mladou dámu“.

V jednadvaceti letech se nastěhovala do opuštěného domu poblíž útesů. Domu, kterému se všichni vyhýbali. Nainstalovala mosazné trubky, ozubená kola, páky, zrcadla. Sousedé šeptali o čarodějnictví. Ale byly to jen experimenty, pokusy číst oblohu, než exploduje.

Pokaždé, když se to pokusila vysvětlit, smáli se jí do tváře.

Říkali jí, že bouře jsou „ruka boží“.

Že ženy by měly zůstat na svém místě.

Že žádný stroj se nemůže vzpřimit moři.

Tak se jí začali bát.

Děti běhaly před jejím domem, aby si hrály.

Rybáři se křížovali. Obchodník nechával na pultu předměty a nikdy se jí nedotkl ruky.

Ale Elara nepřestala.

Až do té noci v roce 1913.

Inverloch zasáhla nejprudší bouře století. Maják udeřil blesk. Přístav se potopil. Loď Hawthorne Star byla unášena, předurčená k rozbití o skály.

A pak se Elařiny stroje probudily.

Po letech testování každý mechanismus splnil svůj účel: atmosférický tlak aktivoval sirénu, obrovskou mosaznou trubku, která ječela do noci. Pak se rozsvítila její lucerna: paprsek světla vytvořený pomocí zrcadel, závaží a ručně leštěné čočky.

Maják zrozený z jejího génia, rozsvícený v dokonalý okamžik.

Loď byla zachráněna.

Námořníci řekli: „Světlo, v zuřivosti temnoty, nás vedlo.“

Ale následující ráno ji místo poděkování obvinili. Řekli, že vyvolala bouři.

Že se vzepřela Bohu.

Že ta světla nebyla věda, ale černá magie.

Elara neodpověděla.

Zavřela okenice. A vrátila se ke své práci. Zemřela v roce 1942 sama. Říkali, že mluvila s větrem.

Nevěděli, že v tichosti nadále posílala svůj výzkum na univerzity: tisíce stránek, vzorců, kreseb. Nikdo je nečetl.

Až o několik desetiletí později je náhodou objevil mladý badatel.

A zůstala bez dechu.

Elara předvíдалa moderní varovné systémy. Její bóje se ve všech ohledech podobaly těm dnešním. Její diagramy byly budoucností napsanou o půl století dopředu.

Dnes je její dům muzeem pobřežní meteorologie. Její stroje stále fungují. Její jméno je respektováno. A děti naslouchají jejímu příběhu ne se strachem... ale s úžasem. Elara Cunninghamová nechtěla ovládnout moře. Chtěla chránit ty, kteří žili v jeho blízkosti. Říkali jí, že je bláznivá. Ale byla průkopnicí. Celý život prožila nepochopená.

Ale její odkaz... je jasný jako světlo.

Zajímavosti. Víte,že....

.....rakovina byla objevena již kolem roku 3 000 př. n. l. a existuje egyptský papyrus, který zobrazuje nádory a popisuje chirurgický postup k jejich odstranění. Nemoc poprvé pojmenoval starověký řecký lékař Hippokrates, který nádory v roce 440 př. n. l. popsal jako „karkinos“, což v řečtině znamená „krab“;;

nová zpráva odhaluje skutečnost, že palestínští teroristé způsobili smrt stovek arabských obyvatel Gazy. Pravdou je, že příslušníci teroristické organizace Palestinský islámský džihád vědomě odpálili vadné rakety, které během války v Gaze zabily stovky palestinských Arabů, Nejvíce medializovaným případem byla exploze na nádvoří arabské nemocnice al-Ahli v Gaze během prvního měsíce války. Hamás obvinil Izrael z masakru, ale záběry potvrdily skutečnost, že raketa vypálená Palestinského islámského džihádu nedoletěla na izraelské území a dopadla na stejné místo.

Avšak úřady ministerstva zdravotnictví v Gaze, které ovládá Hamas, uvedly, že při výbuchu zahynulo 471 Palestinců. Teroristická skupina okamžitě obvinila židovský stát a osočila izraelskou armádu (IDF) z útoku na nemocnici.

Celej život mi na někom něco vadilo, ale už jsem vyléčeněj a nevadí mi nic. Až budete mít skoro devadesát, tak budete uvažovat stejně jako já. Ráno vstanu a každě den svítí sluníčko. Sice není vidět, ale my to víme, že?

Otevřu ledničku a tam vždycky něco najdu. Je báječný mít doma místo, kde vždycky objevíte něco k jídlu. Dopoledne se často dívám z okna, venku se děje tolik krásných věcí. Odpoledne pak chodím do knihovny, televize mi dlouho nefunguje. Před pár lety se u nás rekonstruovalo oddělení pro dospělé a na nějaký čas to zavřeli. Tak jsem začal chodit do patra pro děti a mládež a už jsem tam zůstal. Tam je tolik pěknýho čtení a mnohem hezčí atmosféra.

Možná tornu nebudete věřit, ale já si tam i poklábosím. A co doporučí děcka, tak to fakt stojí za to.

Pozor důležitá zpráva o Australské penzi a cestování do zahraničí:

<https://youtu.be/aTQdSEyi9do>

Recept No.694

Smetanové karbanátky

Recept (2 porce):
400g mletého vepřového masa
200ml smetany ke šlehání
1 vejce
2 lžičky kmínu
3 lžičky majoránky
2 lžičky sušeného česneku
Pepř
Sůl
400g brambor varného typu C
40g másla
Petrželka a Olej na smažení

Postup:

1. Mleté maso smícháme s vejce, 60ml smetany, kořením a nasekanou petrželkou.
2. Vše důkladně promícháme, aspoň 3 minuty, aby se vše krásně spojilo.
3. Necháme 15 minut odpočinout.
4. Brambory oloupeme a vaříme do měkka v osolené vodě.
5. Z odpočinuté směsi tvarujeme navlhčenými rukami karbenátky vysoké cca 1,5cm.
6. Vkládáme rovnou do pánve se středně rozpáleným olejem.
7. Po vložení do pánve do každého karbenátku uděláme ve středu dolíček, aby po smažení nebyl ve středu vyboulý.
8. Smažíme na středním plameni do lehce zlatova z obou stran.
9. Poté klademe na plech a vložíme dopéct na 10 minut do trouby předehřáté na 170°C.
10. Brambory zcedíme, rozšťoucháme a přidáme máslo.
11. Metlou vymícháme do hladka.
12. Poté přidáváme horkou smetanu do dosažení požadované hustoty.
13. Vmícháme nasekanou petrželku.
14. Servírujeme karbenátky společně s bramborovou kaší.

Pozor při návštěvě ČR

Vydavatel :

Každý Čech v Austrálii, ba snad i možná každý Australan možná dokonce všichni obyvatelé na celém světě jsou dlužníky České televise. A mohou přijít do exekuce a být zbaveni majetku za neplacení povinných poplatků české televizi!

Bolševik udělal šaškovský soud, že jste opustili Republiku ilegálně. Dnes je to sice legální, nyní vás už neodsoudí za opuštění republiky, ale udělají z vás neplatiče a pěkně peprně zúrokuji poplatky jimž se nepřítomnosti vyhýbáte až do závratných výšin kdy už pro vás není návratu.

Nikde jsem nenašel, že by český občan bydlící v Austrálii nemusel platit.

Neb, když jsem se na to zeptal, dostal následující zprávu

Dobrý den,

poplatníkem televizního poplatku jste i v případě, kdy se zdržujete v zahraničí. Podle zákona č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, je televizním příjemcem zařízení technicky způsobilé k individuálně volitelné reprodukci televizního vysílání bez ohledu na způsob příjmu.

Poplatníkem televizního poplatku je fyzická osoba, která televizní příjemce vlastní; poplatníkem je rovněž osoba, která jej drží nebo z jiného právního důvodu alespoň po dobu jednoho měsíce užívá, i když není vlastníkem.

Zákon neváže vznik poplatkové povinnosti se neváže na místo pobytu poplatníka ani na skutečnost, zda televizní vysílání fakticky sleduje. Rozhodující je existence vlastnictví, držby nebo užívání televizního příjemce ve smyslu zákona.

V případě, že splňujete zákonem stanovené podmínky pro platbu televizního poplatku, požádáme o přihlášení.

S pozdravem **Barbora Jančárková**
poplatky@ceskatelevize.cz

Jak jsme vybírali na Ukrajinu.

Skandál s generátory nabírá na obrátkách: pomoc pro „mrznoucí Ukrajince“ končí na bazarech. Kde skončily ty, na které se skládali Češi?

Generátory, které Poláci ze svých sbírek a státních rezerv posílali jako humanitární pomoc „mrznoucím Ukrajincům“, se ve velkém objevují v inzerátech na ukrajinských bazarech OLX – často za ceny nižší, než jsou ty výrobní.

Dodávky z Polska přitom zahrnovaly stovky kusů zařízení, zaplacených z kapes obyčejných lidí i z vládních zásob. Jejich příjem potvrdil i starosta Kyjeva Vitalij Kličko. Přesto se část této pomoci místo v krizových centrech a domácnostech objevila v běžném prodeji. Podle svědectví se na ukrajinských bazarech začaly objevovat nejen polské stroje, ale i generátory české výroby. Náhodička?

Zprávy o přeprodeji humanitární techniky vyvolaly v Polsku silné pobouření. Dárci se stále častěji ptají, zda má další pomoc v této podobě smysl a jak je na Ukrajině organizováno rozdělování zahraniční podpory – a zda generátory, za které platili čeští a polští občané, nekončí místo u potřebných na ukrajinských online tržištích.

Připomeňme, že na generátory přispěli i Češi. Iniciativa Dárek pro Putina přitom nedávno vybrala na nákup generátorů sto milionů korun během pěti dní, za což dárcům veřejně poděkoval i prezident Petr Pavel. Kam se ale konkrétně tato technika dostala a kolik z ní skutečně skončilo u lidí v nouzi, zůstává otázkou.

Případ Epstein a československá krev:

Jak dcera Jána Ludvíka Hocha roztočila peklo pro světové elity

5. 2. 2026, - Zatímco světová média se soustředí na luxusní sídla v New Yorku a soukromé ostrovy v Karibiku, skutečný klíč k pochopení vzestupu Ghislaine Maxwellové leží mnohem blíže. V archivech komunistické StB a v rodinné historii muže jménem Ján Ludvík Hoch.

Vše začalo u jejího otce. Robert Maxwell se narodil v roce 1923 jako Ján Ludvík Hoch v Slatinských Dolech (dnešní Solotvyno) na tehdejší československém Podkarpatsku. Jako mladý uprchl před nacisty, bojoval v československé jednotce ve Francii a později se v Británii vypracoval v jednoho z nejmocnějších mediálních magnátů planety.

Maxwell byl mužem mnoha identit. Mluvil plyně česky i několika dalšími jazyky a udržoval nadstandardní vztahy s komunistickými špičkami v Praze, včetně Gustáva Husáka. Spekulace o tom, že pracoval pro britskou MI6, sovětskou KGB i izraelský Mossad, nebyly nikdy vyvráceny. Ghislaine, jeho nejoblíbenější dítě, po které pojmenoval svou luxusní jachtu Lady Ghislaine, vyrůstala v prostředí, kde informace byly platidlem a vliv se kupoval skrze slabosti druhých. A když se v devadesátých letech stala partnerkou Jeffreyho Epsteina, přinesla mu dar nad zlato. Síť kontaktů, kterou její otec budoval desítky let i ve střední Evropě.

Kdo byl Robert Maxwell?

Robert Maxwell zbohatnul především díky své neuvěřitelné schopnosti ovládnout trh s vědeckými informacemi a agresivní expanzi v mediálním světě. Jeho cesta k bohatství začala krátce po druhé světové válce, kdy využil svých kontaktů v okupovaném Německu. Získal distribuční práva na vědeckou literaturu prestižního nakladatelství Springer Verlag, což byl v té době nesmírně cenný artikl, protože vědecký svět hladověl po informacích, které byly během války nedostupné.

Následovalo založení vlastního nakladatelství Pergamon Press. Maxwell tehdy přišel s revolučním obchodním modelem. Vědci mu své články poskytovali zdarma pro prestiž a knihovny po celém světě pak musely platit vysoké částky za předplatné. Tento systém generoval obrovské zisky s minimálními náklady na obsah. Později své portfolio rozšířil o giganty jako Mirror Group Newspapers, kam patřil vlivný bulvární deník Daily Mirror, a americké nakladatelství Macmillan.

Jeho bohatství však mělo i temnou stranu. Maxwell byl mistrem v přesouvání peněz mezi svými mnoha soukromými a veřejnými společnostmi, čímž vytvářel iluzi neustálého růstu. Často využíval vysoké bankovní úvěry k nákupu dalších firem, přičemž jako záruku používal akcie společností, které už vlastnil. Tento křehký domeček z karet se začal hroutit na konci 80. let, což ho nakonec vedlo k osudovému rozhodnutí vytunelovat penzijní fondy svých zaměstnanců, aby pokryl narůstající dluhy.

Metoda Maxwell: Od diplomacie k predátorství

Když Robert Maxwell v roce 1991 záhadně zemřel po pádu ze své jachty a jeho impérium se zhroutilo pod tíhou miliardových podvodů, Ghislaine uprchla do New Yorku. Tam potkala Jeffreyho Epsteina. Jenže Maxwellová mu nepřinesla jen peníze, ale především know-how svého otce.

Epsteinovi otevřela dveře k evropské aristokracii, znal díky ní například prince Andrewa, ale také americké prezidenty. Podle svědectví obětí, která zazněla u soudu, byla Maxwelllová tou, kdo dívky vyhledával, navazoval s nimi přátelský vztah a lákal je do Epsteinových sídel. Oběti uváděly, že její přítomnost v nich vzbuzovala falešný pocit bezpečí a snadno ji uvěřily.

Dokumenty z vyšetřování navíc naznačují, že právě Ghislaine využívala otcovy staré kontakty ve střední a východní Evropě. Odtud pak pocházela řada dívek, které byly do sítě lákány pod záminkou modelingu či studia.

Odsouzení a vězení

Spravedlnost Ghislaine Maxwellovou dostihla v červenci 2020, kdy ji FBI zatkla v jejím luxusním sídle v New Hampshire. Následný proces v roce 2021 odhalil šokující detaily jejího podílu na celém sexuální skandálu. „Maxwellová nebyla jen komplicem. Byla architektkou systému, který *systematicky ničil životy mladých dívek, které jen chtěli za peníze souložit*“ uvedla jedna z prokurátorek během závěrečné řeči.

V červnu 2022 byla Maxwelllová odsouzena k 20 letům vězení. Její odvolání, včetně posledního pokusu u Nejvyššího soudu USA v říjnu 2025, byla zamítnuta. Aktuálně si svůj trest odpykává ve věznici s minimální ostrahou FPC Bryan v Texasu.

Nová odhalení

I zpoza mříží Maxwelllová stále plní titulky novin. Nově odtajněné dokumenty z počátku roku 2026 obsahují tisíce e-mailů a záznamů o hovorech, které potvrzují, jak hluboko byla zapletena do vydírání světových lídrů.

Záznamy ukazují, že Maxwelllová si vedla podrobné deníky o návštěvách na Epsteinově ostrově, které nyní slouží jako klíčové důkazy v dalších probíhajících vyšetřováních.

Americkému prezidentovi volají američti kosmonauti: 'Pane prezidente, Rusové natiraji Měsíc načerveno

Prezident odpoví: "Počkejte, poradíme se" Za několik hodin volají znovu:

"Pane prezidente, Rusové už nad polovinu Měsíce načerveno!"

Prezident zase odnětí: 'Ještě počkejte, radíme se?

O něco později zvoní telefon: "Pane prezidente, Rusové už moji natřené tři čtvrtiny Měsíce červené,"

Prezident konečně vydá pokyny:

"Tak počkejte, dokud Měsíc nenatrou celý, a pak na něj napište Cola Cola."

Dobrý den pane řidiči, silniční kontrola, nesvíti vám zadní světla."

Řidič vystoupí z nákladáku, obejde ho, v šoku klesne na kolena a tupě zírá před sebe.

„Budte v klidu,“ snaží se ho policista uklidnit, „to zase není takové neštěstí, jenom vám nesvíti světla.“

Na to zasmušile řidič: „Na světla já kašlu, ale kde mám přives???”

Stepní Thermopyly:

Nesmrtelný čin uralské stovky v Ikanu.

Honza Řecký

Byla polovina 19. století a ruská říše se jako mohutný ledovec pomalu, ale neúprosně posouvala na jih, do samého srdce Asie. Tohle nebyl rozmar nenažraného ruského impéria, ani touha po nesmyslném dobývání, ale byla to krutá nutnost. Jižní hranice státu byla krvácející ranou, ze které z divokých stepí a oáz podnikaly muslimské hordy nájezdníků ničivé nájezdy, kteří do otroctví odvěkli bezpočet křesťanských duší.

Kokandský chanát, Bucharský emirát a Chiva - tyto státy stále žily podle zákonů středověku, kde hlavním průmyslovým odvětvím, kromě bratrovražedného masakru, byl obchod s otroky. Karavany se slovanskými zajatci, zajatými za hranicí, byly vedeny na otrokářské trhy orientálního světa, což přinášelo místní šlechtě pohádkové zisky. Takové sousedství nemohlo být donekonečna tolerováno, neboť každá sebeúctyhodná mocnost je povinna chránit své poddané a své hranice. Tak začaly slavné turkestánské kampaně - namáhavý a nevděčný úkol uklidnit tzv. Divoké pole, které se do té doby zmenšily na velikost Střední Asie.

V roce 1864 vtrhly ruské jednotky pod velením generála Michaila Černajeva do Čimkentu, čímž si otevřely přímou cestu do Taškentu, největšího a nejbohatšího města regionu. Byl to odvážný a troufalý krok, který rozzuřil faktického vládce Kokandu, talentovaného a krutého vojenského vůdce Mulu Alimkula. Alimkul byl fanatický muslim a vpád ruských vojsk do své země bral jako vyhlášení svaté války. Sultán energicky shromáždil desetitisícovou armádu vybavenou dělostřelectvem a rozhodl se vrátit úder a znovu dobýt od nevěřících nejen Čimkent, ale i nedávno ztracené město Turkeistán.

Koncem listopadu začal šířit falešné zvěsti, že jeho vojsko postupuje opačným směrem, a vydal se z Taškentu v naději, že malou ruskou posádku zaskočí. Plán to byl dobrý, ale step je upovídáná žena a často lidi zradí. Velitel Turkestánu, plukovník Žemčužnikov, obdržel vágní zprávy o „nějakých potulných bandách“, které byly spatřeny poblíž, a aby si situaci objasnil, nařídil 4. prosince 1864 průzkum okolí. Byla to rutinní mise, a připadla 4. rotě 2. uralského kozáckého pluku.

Past se s bouchnutím zavřela: stovka proti armádě.

Rotě velel Esaul Vasilij Rodionovič Serov, zkušený a chladnokrevný důstojník. Pod svým velením měl něco málo přes stovce kozáků - Uralců, ostřílených mužů, pro které byla step jejich domovem. Mnozí z nich prošli drsnou školou krymské války a obranou Sevastopolu. Protože nikdo neočekával žádné vážné potíže, rota se vydala na cestu pouze nalehko, vezla jen minimální zásobu jídla a vody a jeden lehký kanón s malou zásobu munice. Jednalo se o rutinní průzkumnou misi, nikoli o bojové tažení a všichni muži počítali s tím, že večer budou zase v kasárnách. Bohužel, mělo tomu býti jinak.

Když se kozáci blížili k vesnici Ikan, která stála asi 30 km od Turkestánu, a narazili na vyčesané Kyrgyzy. Ti kozákům hlásili, že je Ikan již obsazen Kokandci. Nikdo ale nedokázal přesně říct, kolik jich je. Serov, neočekávaje, že bude čelit celému vojsku, se rozhodl pokračovat v pohybu, aby zhodnotil sílu nepřítele. A pak se podle přeživších doslova otevřela step a zpoza kopců, z údolí, ze všech stran se vyvalila láva jezdců. Nebyly to žádné lupičské oddíly lovců otroků, ale byla to celá Alimkulova armáda.

Kazašský zvěd Achmet, vyslaný napřed, cválal zpět s bledou tváří řekl jedinou větou, která vystihovala naprosto vše: „Je jich tolik, jako je rákosí v jezeře.“

Nebyl žádný čas na přemýšlení, neboť sto kozáků obklíčilo deseti tisíc šavlí a jakýkoli pokus o ústup nebo průlom by byl sebevraždou. Serov učinil jediné možné ne rozhodnutí: přijmout bitvu na místě a vytvořit obranu. Kozáci sesedli z koní rychlostí blesku, zabrali mělký příkop u silnice, vyložili velbloudy a z pytlů se zásobami kolem sebe postavili improvizovanou zábranu. Past se s prasknutím zavřela a obklíčení se uzavřelo. První útok byl děsivý a drtivý. Kokandská jízda, vedená uprchlým sibiřským kozákem, který konvertoval k islámu a dostal jméno Osman, zaútočila na hrstku Uralců s divokým řevem a křikem. Plán divokých nájezdníků jednoduchý. Chtěli hrstku Uralců rozdrtit jedinou ranou, zašlapat je do země a rychle pokračovat do Turkestánu.

Kozáci ale nezaváhali, ani se nevyděsili. Byli to ostřílení veteráni a své řemeslo dobře znali. Chladnokrevně umožnili nepříteli dostat se na dostřel a spustili koordinovanou salvu. Do hutného proudu stepních jezdců narazila zeď ohně a kulek, která smíchala muže i koně v krvavou kaši. Útok selhal, Kokandané ustoupili a před příkopem zanechali desítky mrtvol.

Toho dne to zkusili ještě dvakrát, ale výsledek byl stejný. Uralci střelili střídmě, ale se smrtící přesností a sráželi jezdce ze sedel. Alimkul si uvědomil, že tuto tvrdohlavou hrstku nelze dobýt silou, a tak nařídil postavit tábor a zahájit systematické obléhání. Pro stovku Esaula Serova začaly tři nejdelší - a pro mnohé z nich poslední - dny jejich života.

Tři dny v pekle: Když mrtví zakryjí živé.

Kozáci byli doslova obklopeni ohněm - bez jídla, téměř bez vody, pod spalujícím sluncem ve dne a mrazivým větrem v noci. Kokandští muži udržovali nepřetržitou palbu z pušek a kanónů, která neustávala. Dělové koule a granáty explodovaly uvnitř malého opevnění, zabíjely a mrzačily muže a trhaly břicha koním. Netrvalo to dlouho a všichni koně kozáků byli zabiti. Jejich těla, nahromaděná na pytlích, se stala posledním krytem chránícím živé před nepřátelskou palbou. Kozáci odpovídali vzácnými, ale přesnými výstřely. Neplýtvali municí a šetřili každý náboj. Mířili na neopatrné kokandské vojáky, na jezdce, kteří se chlubili svou odvahou a přijeli příliš blízko k jejich pozici, a na kokandské velitele, kteří se vyznačovali bohatým oblečením.

Alimkul, když viděl takovou zarputilost, zuřil. Tlačil ho čas a s každou hodinou boje ztrácel moment překvapení. Musel vyzkoušet každý trik. Nařídil přinést větve a utkat je do obrovských mobilních štítů, aby se pod jejich krytím mohli jeho muži přiblížit k ruským pozicím. Ale ani tato lest kokandským mužům nepomohla, protože kozáci byli dobří střelci a mířili nepřátelům na nohy.

Druhý den obléhání se ze vzdáleného Turkestánu ozvala palba z kanónů. To byl příslib naděje. Velitel Žemčužnikov si uvědomil, že se rota nachází v nesnázích, a tak na pomoc poslal střeleckou rotu pod velením poručíka Sukorka. Salva z kanónů měla kozákům říci, že pomoc je na cestě, ale střelecká rota nikdy nedorazila. Kokandští signál poznali a vyčlenili část svých sil, aby rotu zastavili. Ruští střelci byli napadeni a po krátké bitvě ji muslimové donutili ustoupit zpět do Azretu.

Naděje pro kozáky pohasla a Alimkul se rozhodl

úteku střelecké rotě využít. Poslal Serovovi vzkaz s návrhem kapitulace: „Kam teď přede mnou utečeš? Oddíl vyslaný z Azretu byl poražen a zahnán zpět. Pokud zůstaneš, z tvého houfu nezůstane ani jeden muž - vzdejte se, přijměte naši víru a neublížím nikomu z vás!“ Kozáci na tuto nabídku odpověděli zuřivou palbou z pušek. Ani jeden z nich nepochyboval - ani se nebál. Zrada Krista a přísahy pro ně byla horší než smrt.

Odvaha je jedna věc, ale realita věc druhá. Ráno třetího dne byla více než polovina mužů mrtvá a téměř všichni přeživší byli zraněni. Docházela jim munice a neměli vodu. Kokandští muži, kteří vycítili blížící se vítězství, a za výkřiků „Alláhu Agbar“ zahájili ze tří stran útok. Kozáci odolali a poté, co odrazili čtyři zuřivé útoky, si krví promočení a žízniví uvědomili, že je konec. A tehdy vydal Esaul Serov svůj poslední rozkaz, který z jeho mužů udělal legendu.

Průlom k nesmrtelnosti: Cesta zraněných lvů.

Serovův rozkaz byl šílený, ale nesl v sobě logiku zoufalství: museli se pokusit proniknout obklíčením a buď zemřít nebo se zachránit. Kdyby zůstali na místě, tak by stejně zemřeli, takže nikdo z nich neměl co ztratit. Ti, kteří se ještě udrželi na nohách, pomáhali zraněným a z dvaatřiceti zbývajících přeživších vytvořili formaci - lidský čtverec lemovaný bajonety. Ti, kteří byli těžce zraněni, byli ukryti uvnitř a tato hrstka zraněných mužů, potácející se slabostí, s výkřikem „Kristus!“ postupovala střemhlav přímo k desetitisícové armádě. Nepřítel byl na okamžik takovou troufalostí ohromen. Kokandští čekali cokoli - prosbu o milost, poslední smrtelnou křeč - ale ne tohle. Zatímco se probírali ze šoku, lidský čtverec, střilející za pochodu, už prošel jejich předními řadami.

Začal dlouhý pochod smrti. Když se Kokandští vzpamatovali, začali kolem kozáckého oddílu kroužit na koních a zbytečně neriskovali. Prostě ho z dálky sledovali a střelili na něj z pušek. Kozáci krváceli, odhazovali veškerou nepotřebnou výstroj, oblečení pouze v košilích svírali pušky a pochodovali do bezpečí.

Když někdo z kozáků padl zasažen kulkou, jezdci se na něj okamžitě vrhli, aby mu usekli hlavy jako trofeje. Často se však stávalo, že právě v okamžiku, kdy divoký jezdec triumfálně zvedl svou kořist, zasáhla ho dobře mířená kulka od jednoho z padlých druhů. Cesta domů byla nekonečná. Šli z posledních si, podpírali se a kryli se navzájem. Nohy jim slábly, rány krvácely a hrdla jim od žízně nesnesitelně pálily. Každý další krok byl vítězství vůle nad hmotou.

Již za soumraku, když se zdálo, že je síly úplně opustily, kozáci uviděli, jak k nim běží muži v ruských uniformách. To byl druhý oddíl vyslaný z Turkestánu. Jezdci byli zahnáni salvami kulek a zbytek oddílu byl zachráněn. Hrdinové byli naloženi na vozy a odvezeni na ošetřovnu. Z více než sta mužů, kteří se vydali na pochod, se do řad vrátilo pouze dvacet dva a téměř všichni byli několikrát zraněni.

Výsledek a paměť: Když výkon změnil běh dějin.

Čin Ikanské stovky šokoval celou Střední Asii. Alimkul, který v třídní bitvě ztratil několik stovek elitních bojovníků a nedokázal zlomit odpor hrstky kozáků, byl zneuctěn. Jeho morálka, duch jeho armády byly roztrženy a plán překvapivého útoku na Turkeistán selhal. Alimkul si vyhlil hněv na obyvatelích Ikanu, který vypálil a vrátil se s vojskem domů. Všichni přeživší kozáci byli vyznamenáni, Esaul Serov obdržel Řád svatého Jiří 4. stupně a byl povýšen.

Konec kurvítek*?

Jan Kovanic

V loňském dubnu schválil Evropský parlament zákaz kurvítek ("kazítek"). V letošním květnu se konečně i české ministerstvo průmyslu a obchodu dopracovalo k tomu, aby příslušnou novelu zákona o ochraně spotřebitele poslalo do připomínkového řízení. Novelu je třeba přijmout do příštího září, ale ta bude muset být přijata až příštím parlamentem a příští vládou, protože teď se to už evidentně nestihne.

Kurvítka se dělají na mnoho způsobů, kterými šmejdi stejně vždycky zákony obejdou. Nemusí vždy jít o nějaký čítač frekvence použití přístroje nebo časovač, který po určité době zablokuje jinak funkční přístroj. Ostatně takový časovač mám ve své skvělé americké chladničce, která má na čelním panelu prohlubeň se studánkou pitné vody. Aby byla voda pitná, je třeba na kohoutkovku, která teče do chladničky, nasadit filtr. „Poskytuje vysokou úroveň filtrace, zlepšuje chuť a vůni vody. Odstraňuje chlór, rozpuštěné organické látky, usazeniny a snižuje obsah těžkých kovů.“ Takhle: Pražská kohoutkovka se už nechloruje a sama o sobě odpovídá normám. Ale bez filtru a jeho zacvakávek vodu do chladničky nepřivedu. Takže ano, mám filtr. Jeho kapacita je **3.000** litrů. Protože denně načepuji maximálně tak půl litru chlazené vody, měl by mi filtr vydržet alespoň osm let. Časovač v chladničce je nastaven na tři měsíce. Po té době začne prudit světélkem, vyzývajícím k výměně. Technik, co nám ledničku instaloval (protože k průchodu americké ledničky vstupními dveřmi panelákového bytu je nutno nejdříve odmontovat její dveře a pak zase smontovat) nám ukázal, jak neodbytné světélko resetovat. Je tam tlačítko na světlo do studánky, to musíte na 3 vteřiny podržet.

No, ona je to chladnička „americká“ jen dle typu, výrobcem je LG. Jo, a pitná voda z kohoutku je to nejlevnější pití. Filtr stojí něco kolem tisícovky, ale mám ho za 850, protože jsem koupil **filtry dva**. Se slevou. Optimista ročníku 1951...

Dělá se to i tak, že buďto nejde přístroj opravit, anebo se stanoví cena náhradní součástky, případně cena opravy nějakou firmou tak, že se starý přístroj nevyplatí opravovat. Ale vyplatí se ho opravovat, protože opravený starý spotřebič vydrží často déle než ten nový!

Povídal nám letitý opravář chladniček a praček, že doma má jenom spotřebiče vyrobené tak do roku 2000. Protože ty si ještě může opravit. Byl to starý profesionál ještě z dob sociku, který má plnou stodolu starých elektrických spotřebičů. Podle něj ty nové krámy prostě po pěti letech (prodloužené záruky) zahynou.

Bohužel už neměl náladu na nová a nová nařízení a s úsměvem na rtech odešel do zaslouženého důchodu. Ale aspoň mě naučil jeden figl, kterým opravím svou myčku AEG asi z roku 2005. To když přestane mýt a čerpá a čerpá a čerpá vodu, i když už v ní žádná voda není. A čerpá a čerpá, i když se vypne! (Musíte myčku vytáhnout ze zásuvky, aby přestala čerpat a čerpat.) Ona má totiž čidlo v té plechové krabici, do níž je myčka umístěna. A do té krabice (či „vany“) občas odkapává voda z vnitřku myčky. Když je jí tak centimetr, čidlo sepne a vydá pokyn k čerpání. A čerpadlo začne čerpat. Jenže v té krabici žádná hadice k čerpadlu nevede, takže se nic neodčerpá a neodčerpá. Musíte odmontovat spodní panel pod dvířky a tu vodu ze dna vysušit hadrem...

Byly doby, kdy jsem si auto opravoval podle

telefonických pokynů kamaráda ze směny. Jenže to auto bylo značky Trabant. Byly doby, kdy jsem si na zimu nabil akumulátor na nabíječce od kamaráda z bydlíště. Jenže to auto bylo značky Felicie. Ted' mám Fabii, a u té jsem si akumulátor nabil jen jednou. Protože vymontovat ho z auta byl nadlidský úkol. V příručce uživatele návod nebyl. Našel jsem si ho na internetu, ale kresba neodpovídala realitě. Pochopil jsem, že Škodovka vyrábí úplně stejné auto snad maximálně po sto kusech. Nakonec jsem akumulátor vymontoval pomocí plochého klíče asi tak milimetr tlustého, který se mi podařilo zastrčit do škvíry milimetr a půl široké. Ted' už si raději nechávám nabít baterii v servisu...

Různé měřiče vody nebo tepla v bytech vyžadují po dvou letech ověření metrologickým ústavem. To není úplně nejlevnější a nejrychlejší. Stejně by se po dobu jejich měření musely nainstalovat nové měřáky, takže se místo poslání na měření - koupí nové přístroje.

Podobně jsme to měli se starými služebními mobily v mém posledním zaměstnání. Copak mobily. Ale každý byl součástí sady, kde byla i nabíječka. A ta, jakožto elektrický přístroj, musela projít revizí každé dva roky. (Dnes v kanceláři stačí revize jednou za pět let.) A než by se zaměstnavatel páral s organizováním a placením revizí, tak raději staré nabíječky i s mobily vyřadil a pořídil s novými mobily nové nabíječky. Stejně životnost mobilů nepřesahovala dva roky... Jo, to „vyřazení“ se odbyvalo prodejem zaměstnancům za jednu korunu (šlo ještě o „hloupé“ mobily.) Revize domácích přístrojů si už zajišťuje každý sám. (Měl by zajišťovat. Raději před odchodem z bytu vytahuju všechny nabíječky ze zásuvek.)

S počítačovou technikou je to zase jinak. Postaví se nový stroj s velkou kapacitou. A aby ta kapacita nebyla nevyužita, vyrobí se k tomu tancující, zpívající, semiinteligentní software. Které se nevejde do starších počítačů. Takže co dva, tři roky si musíte kupovat nové písíčko. Pak vám řeknou, že to SW je už zastaralé a nebudou vám k němu už dodávat „záplaty“. ? Hele, když si koupím nové kalhoty (tedy ne džíny), tak předpokládám, že si je nebudu hned záplatovat!

Ale zpátky k novým novelám. Ta nejnovější, o níž jsem se zmínil svrchu, **totiž nezakazuje výrobu**

zařízení s kurvítky. Pouze jejich prodej, propagaci a zamlčování, že výrobek kurvíko obsahuje. Tvrdí to aspoň tenhle článek o té české novele.

<https://www.epenize.eu/konecne-konec-kazitek-v-elektronice-i-pravo-na-opravu/>

To zase bude český vynález, abychom nadávali na EU. Protože podle tohoto článku nová legislativa **jednoznačně zakazuje výrobcům používání tzv. kazítka.**

Zdá se, že česká novela sama o sobě je z... zkažená.

Ctibor Novak

25. října 1902 se v Praze narodil Ctibor Novák, odbojář a spolupracovník Tří králů, jehož švagrem byl Josef Mašín. Za války se podílel zejména na diverzních akcích proti strategickým cílům v Berlíně, avšak velmi záhy byl však dopaden a po celou dobu války byl nacisty vězněn. Po válce, když se bratrům Mašínovým a jeho synovcům, podařilo koncem října 1953 uprchnout do západního Berlína, se stal Novák obětí komunisty vykonstruovaného procesu, ve kterém byl označen za ústřední postavu, inspirátora a podněcovatele mladistvých ke špionáži. Byl obžalován z velezrady, odsouzen k trestu smrti a popraven 2. května 1955 v Praze na Pankráci. Vydavatel: Novin -Sydney : Soudruzi soukmenovci kteří to všechno způsobili - jejich jména - jsou dodnes chráněná a tajná. Hádejte proč?

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **\$99.99** přímo do banky ANZ, na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jiří a Eva Tržický - \$35.00

Ludmila Merenda - \$50.00

VB - \$50.00

Česká Televize je jak ABC v Austrálii.

Tímto považuji další debaty o způsobu financování České televize za uzavřené.

Ve Francii zavraždili levicoví teroristé z Antify (ano, to je ta organizace, kterou má rád Pirát Bartoš a kterou mnozí označují za teroristickou organizaci) 23letého studenta Quentina, který na veřejném shromáždění bránil před útokem zběsilých členů Antify svou kamarádku ze spolku Collectif Némésis.

A tohoto ukopaného mladého katolíka označuje ČT24 za "krajně pravicového extremistu" a jeho vrahy za "antifašisty."

CO BUDE

Volume 6 Issue 004 (694)

MUSÍME SI POMÁHAT

Marec– Březen

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A`Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Pátek: 17:00–20:00** a • **Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)
• **Neděle: 12:00–15:00**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 23.února Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

Vážení přátelé krajané.

Co vedlo naše předky, že se tak obětovali pro věc Československého Country Clubu?

Co vedlo Čechy a Slováci v emigraci, k tomu aby si vytvořili svůj malý ostrůvek, kde by se mohli spolu setkat, promluvit svým mateřským jazykem, vzpomenout si na domov a vlast, pokračovat ve svých zvycích a tradicích, prostě mít v emigraci svůj druhý domov?

Proto v 1974 zakoupili pozemek v Kemps Creek se starým domkem, prý to byl pro ně velký bonus. Mohli se v domku scházet, složili se na pozemek ze svých peněz a začali tam pracovat každý víkend. A stále bylo potřeba plno peněz ze své kapsy. Co tam dnes vidíte, to vše naši předkové s nynějšími dlouholetými členy dokázali ze svých financí. Je známo, že jsme pracovití lidé. Předci, nemůžeme zapomenout na to, že Češi a Slováci žijící v Austrálii patří ke světovým národům. Jsme snad horší než jiný národ, abychom si nedokázali tento pracně vybudovaný ostrůvek uchovat?

Nebo je to jenom otázka u nás tady v Sydney, že nejsme schopni táhnout za jeden provaz? A takto náš country club, mezi našimi nadšenci a zakladateli, se podařilo tento ideální klub uskutečnit!

A ako dale.

Máme tu nový rok 2026 a bývá dobrým zvykem zamyslet se nad tím, co nám rok dal nebo co nám vzal. A definitivně nám vzal. Slovo se šíří z úst do úst a těžko se pak hledá, jak to vše začalo a kde je pravda. Jediná věc, o kterou nám jde,

jsou zájmy klubu a jak to s klubem v dnešní době je. Dnesní vědění dnes nesplňuje své funkce podle klubové ústavy - zakladatelů klubu. Komunikace mezi dlouholetými členy je dnes nulová. Věci se musí řešit nějakým regulačním způsobem, z očí do očí, (ne o nás - bez nás). Proč nedělají lidé co umí, a co jim jde, a nechají to druhým? Vždyť je to dobrovolné... Naše krajané vzdy obětovali svůj čas a sílu ve prospěch klubu zdarma. Lidem je jasné, kdo tam dal duši a snažil se klub oživit a vytvořit atmosféru, aby návštěvníci odcházeli z klubu spokojeni, pak je to ta nejlepší propaganda, která se tam dá dosáhnout. Není na světě člověka, který se zavděčil všem. Záleží vám vůbec na tom, jak nás ČS Country Club naši krajané vnímají? Klub je náš, "ČESKOSLOVENSKY" a chceme, aby aj tak pokračoval!! Členové mají dnes právo vidět kontrakt, jaký výbor udělal s panem Oskarem (Bavoracko-Rakousko-Nemeckej-"Jagerstube restaurace"), a jak klub vtom pro nás prosperuje. Výbor je zodpovědný. za hospodaření s penězi, které klub získá z omezených prostředků a musí nakládat velmi uvážlivě a spolehlivě.

Lidé darovali jejich čas, aby klub mohl pracovat uctinně a spolehlivě. Klubu znamená hodně pro českou a slovenskou společnost. Místo, které se stalo DOMOVEM, stálá potřeba nestačí. člověk musí mít lásku v srdci. Klub nezáleží jenom na nás, záleží i na vás, je to otázka nás všech. Znova se ptáme - proč to je? Neberte to na lehkou váhu, v podstatě se jedná o byt a nebytí klubu. Dali jsme nabídku nynějšímu výboru, že jim rádi pomůžeme, když je jejich život nabitý. Do CHÁPEME!!! Nabídka jim byla dana – odpověď žádná. Každý může odejít z akyhokoliv důvodu. Každý chvilku tahá pilku. A pracovalo to 50 let. Myslíme, že tudejší výbor zapomíná na naši komunitu. SMUTNÉ. Tento klub nebyl připraveny pro vás, ale i pro naši krajané, aby měli kam přijít, promluvit si naším jazykem, potkat své přátele, a to je místo, kde se cítíme dobře. Nezapomínejte na dlouholeté krajany-členy (přečtete si ústavu). "Kretění" takto nazývat dlouholeté členy, je nepřijatelné... To je (absolutně nepřijatelné)!! Úplná ostuda toto napsat o lidech, co dali vše, aby naše další generace mohly v klubu pokračovat. Toto je jeden z příběhů, který sebou přináší život. Pro někoho to může být malicherné a nepravděpodobné, pro někoho, kdo je v pravidelném kontaktu s klubem, je jedna ze stránek reality našeho denního života.

++++++

Ne rozhodnutí klubu - O nás bez nás!!

Věřte tomu, že tento otevřený dopis nám nedělá žádnou radost, byl napsán jen proto, aby objasnil situaci a zamezil zbytečnému šíření zkreslených faktů.

Máme otázku pro výbor: Kde stojí dnes Češi a Slováci v našem Československém Country Clubu?

Renata Morgan

Vyhni se domácímu násilí!! Poslouchej svou ženu a nic se ti nestane.

Tajný život legendární tanečnice Emky Revoluce.

Ondřej Suchý

FOTOGALERIE: Odložil jsem jednu z knížek o pražském novináři Egonu Kischovi (která vyšla v roce 1980), protože mě v tu chvíli napadla otázka. Odvedla mne od stolku k malé pyramidě knih vybraných k práci.

Byl večer, jak jinak, a večer mívají pojednou některé otázky zvláštní příchuť tajemnosti, magičnosti. Rád se právě v tichu večera pouštím do svých „malých dobrodružství“. Ta otázka zněla: Kdo byla Emka Revoluce?

„Do zahrad na Ořechovce se klad vlahý jarní den. Teplé středeční odpoledne 24. března 1948 se rozlilo větvemi rozzelenalých lístků, zružovělých pupenců a nabělených květů, když dveřmi vily v tiché uličce U laboratoře 22 vynášeli na nosítkách dobrého člověka, milence Prahy a bojovníka ve všech pěti dílech světa za lepší bytí lidstva, který v posledním zápase se smrtí se nechtěl poddat — novináře a spisovatele Egona Ervína Kische. Je příznačné pro tuto poslední chvíli loučení, že v tom okamžiku se objevila na chodníku u vrat jako vzpomínka, jako doprovod dávných zašlých staropražských chvil a nocí v Montmartru v Řetězové ulici bývalá tanečnice Emča Revoluce. Přicházela na návštěvu ke svému Egonkovi. Podivně se jí zalesklo v očích a vytryskly slzy, když po kolejnicích vklouzla nosítka dovnitř auta záchranné služby a jeho dveře se s třeskotem zabouchly ...“

V desítce knih se o ní dočtete, že byla legendární tanečnicí, která tančovala s Kischem apačské tance a pobývala ve společnosti, v níž nechyběl ani Longen, ani Hašek. Trochu málo o jednom lidském životě. Žádný z těch, kteří se o ní ve svých vzpomínkách zmiňují, nevěděl ani to, jak se ve skutečnosti jmenovala. Jediný Josef Waltner, otec Montmartru, a tedy nejspíš i Emčin zaměstnavatel, uvedl ve svém článku Moderní tance před dvaceti lety (z roku 1933), že šlo o slečnu Emmu Czadskou:

„V Montmartru zahájil jsem svoji činnost v roce 1911 a hned od počátku pořádal jsem zde každý pátek taneční večer. Podobné taneční večery byly tehdy pořádány ve všech nočních podnicích v Praze, a proto jsem chtěl, aby ty moje večery se od těch ostatních nějak lišily. Proto jsem při nich pořádal různé soutěže. První z nich byla soutěž o královnu chryzantém. Byla jí zvolena slečna Emma Czadská, jež později dostala u nás přezdívkou Emka Revoluce. S touto Revolucí začal nejdříve tančit Egon Ervín Kisch, který ji, ještě se sedmi kamarádkami, říkali jsme jim parta ‚Huňatejch‘, přivedl z tehdejšího hipodromu, který býval v Maisnerově jízdárně, k nám do Montmartru. Byly to snad demimondky, ale rozhodně ne rázu dnešních děvčat...“

Waltner se domníval, že zná občanské jméno Emky Revoluce. Mýlil se. K tomu se však ještě dostaneme. Teď je večer a listujeme zatím jen v knížkách. „Egon Ervín Kisch jedenkrát,“ pokračuje Waltner, „když bylo opravdu nabito, přišel na nápad, že by snad ten svůj tanec mohl zpestřit nějakým kostýmem, a tak si vzal na hlavu čepici a na krk barevný šátek a šel tančit šlapáka, ovšem s cigaretou v ústech. A opravdu toto oblečení zapůsobilo. To, co se snad jinde zakazovalo, bylo u nás atrakcí. To byl začátek našich tanečních atrakcí, neboť já, když jsem viděl, že opravdu pro začátek stačí tento šlapák,

tančil jsem jej také. Já ovšem měl jinou partnerku a také jinou hudbu. Kischovi hrával pianista obyčejně Kmochův pochod Pod tou naší lípou a já mívával vždycky nějaký vojenský pochod. Ovšem že jsem s Revolucí tančil také, a to již kvůli tomu, aby naše atrakce nezahálela, neboť za ní tam lidé chodili...“

Všechny zmínky, které jsem toho večera o Emce Revoluci našel, měly jedno společné - nikdy nechybělo u tohoto jména jméno druhé - Egon Ervín Kisch. A nebylo to pouze ve spojení s jejich společnými tanečními kreacemi; objevuje se po Kischově boku i při jeho práci, v době, kdy jako mladý žurnalista navštěvoval nejružnější pražské podniky, aby z nich vytěžil reportáže, které se pak objevily například v jeho první reportážní knize Z pražských ulic a nocí.

V knize *O zuřivém reportéru E. E. Kischovi* je tato zajímavá zmínka: „S blokem v ruce si dělal poznámky, jak to dosvědčuje jeho průvodkyně Emča Revoluce, zapisoval si šťavnaté výroky a pozorně obhlížel ty, které měl rád a kteří měli rádi jeho.“ A citace v úvodu této kapitoly svědčí o tom, že Emka Revoluce byla s Kischem ve styku i na konci jeho života.

Foto: Se svolením Ondřej Suchý (Popisek: Hledal jsem tajemnou, krásnou dámu v černém. A to je ona – Emka Revoluce.

Jakou úlohu hrála tato záhadná žena v Kischově životě?

A jakou roli hrál v životě jejím Kisch?

I na tyto otázky jsem později našel alespoň částečnou odpověď. Když jsem totiž časem otiskl v novinách vyprávění o Montmartru, dostal jsem nečekaně na adresu redakce velice zajímavý dopis. Odpovědi na mé otázky byly na obzoru!

Dopis přišel z Kutné Hory a psala jej tehdy dvaasedmdesátiletá Hedvika Malečková. Z tohoto (a později i z dalších dopisů) jsem mohl sestavit následující pisatelčin životopis. „Emma Revoluce se správně jmenovala Anna Čacká,“ dozvěděl jsem se v jedné z prvních vět. „Žila se svou matkou a dvěma sestrami, Marií a Josefou, ve Schirchově ulici v Praze 7. Otec, Emil Čacký, od nich odešel, neboť nepřenesl přes srdce, že jeho dvě dcery, Anna a Josefa, měly za svobodna dítě. Anna - uměleckým jménem Emma Revoluce - měla mě. Narodila jsem se 13. 1. 1910 v Praze a tři a půl roku mě vychovávala babička. Pak mě obec pražská dala do Pyšel na výchování. Byla jsem vychovávána pěstouny, kteří mi z dětství udělali očistec. Jedenáct let jsem tam prožila a můj život u nich byl peklem. Proplakala jsem každou noc, proč nejsem u maminky, proč všechny děti mají rodiče a já nikoho. Pro všechny jsem byla jen panchart. Až po první světové válce za mnou přijela nejprve babička s mým bratrancem Emilem, pak děda a tety, a nakonec i má matka. Poprvé jsem ji viděla - krásnou, vznosné postavy, celý ten den se mi snažila vynahradiť, co jen mohla. To mi bylo jedenáct let. Když jsem vyšla školu, odvezla si mě babička zpět do Prahy. Bydlela jsem s ní a s bratrancem Emilem; teta

Marie byla vdaná a Emilova matka Josefa někde na Slovensku. Byla jsem Prahou tak vyvedena z míry, že jsem polovinu věcí mohla ve svých čtrnácti letech sotva pochopit. Moje matka s námi nebydlela, jen někdy se přišla podívat. Vidím ji stále před sebou - jako krásná víla byla. Později jsem se od babičky odstěhovala a pracovala v továrně na punčochy, v Soukenické ulici. Musela jsem se starat sama o sebe, nikdo mi v ničem nepomohl. V devatenácti jsem se poprvé vdala. Tou dobou byla máti v cizině. Když se vrátila, přišla mě navštívit a přinesla mi knížku, kde o ní psal Kisch jako o Emmě Revoluci.

Manželství se mi nevyvedlo, můj muž moc pil, a tak jsem se po pěti letech rozvedla. Se svou matkou jsem se sešla, když pracovala v baru na Smíchově, hned za mostem, který vede od Národního divadla, po pravé straně směrem na Kampu. Bylo mi tehdy strašně líto, že je zaměstnána v tomto prostředí jako tanečnice. Pak jsem ji viděla až po revoluci a to mi říkala, že odjede na sever Čech. Odtamtud už mi nenapsala. Já jsem se vdala podruhé, za Ladislava Karlovského, s nímž jsem měla šťastné manželství a dvě děti - Ivana a Danuši. Po deseti letech mi manžel zemřel. To bylo v roce 1949. Brzy po jeho smrti za mnou přišel bratranec Emil a oznámil mi, že moje matka žije v Děčíně a že je nemocná. Žel, já za ní jet nemohla; děti byly malé a nikoho jsem neměla. Napsala jsem jí tedy dopis, ale místo odpovědi mi přišlo už jen parte. Je pochována na děčínském hřbitově. Nu a všechna sláva polní tráva ...

Zůstala jsem pak znovu sama s dětmi, sama celých dvacet let, dokud nebyly dospělé. Pak jsem se opět provdala a nyní se mi vynahradiť všechno to, co jsem kdy od mládí zlého zažila. Manžel je moc hodný a já mám klidné stáří v kruhu své rodiny. Máme šest vnoučat...“

Příběh jednoho života - života dcerky, kterou v osmnácti letech přivedla na svět ta, již známe jen jako Emku Revoluci. Legendární tanečnice a špatná matka - dalo by se tak tuto kapitolu uzavřít. Ale já to neudělám. Jak říkal národní umělec František Kovářík: „To nejde člověka jen tak odhodit...“

Chtěl jsem vědět o Emce Revoluci víc - nejen to, co jsem se dozvěděl od Waltnera, Opočenského, dr. Červeného, ba i v písničce Karla Hašlera a ve zmínkách dalších jejích vrstevníků. Chtěl jsem vědět víc. A tak jsem se za paní Karlovskou-Malečkovou do Kutné Hory vypravil.

Co mi prozradila dcera slavné tanečnice.

Mám rád hříčky osudu. Kde myslíte, že bydlela v Kutné Hoře dcera Emmy Revoluce? V Revoluční třídě! V sedmém patře panelového domu mě ve dveřích vítá drobná šedovlasá paní, jejíž usměvavá tvář mi kohosi připomíná. Ale to snad ne! Zaháním raději rychle svoji obrazotvornost.

Pak už usedám do křesla v prosluněném pokoji a přede mnou se objevují vedle kávy a mísy koblih dvě velká alba. A pak následuje několik hodin povídání. Věci se dostávají do souvislosti, dovidám se mnohé z toho, co se na dopisní papír nedostalo. Zamžený portrét slavné maminky Hedviky Malečkové se začíná vyjasňovat...

„Babička říkala, že byla Emka nešťastná holka. Totéž si o mamince myslím i já. Když přišla v sedmnácti letech do jiného stavu, děda ji na mostě zbil. Emka se od té doby bála chodit domů. Její pravé jméno - jak už jsem vám psala - bylo Anna Čacká (já myslela do svých osmnácti let, že se to píše Čadská).

Narodila se 17. dubna 1892 a zemřela asi v roce 1951; parte, které mi tenkrát z Děčína přišlo, už nemám.“

„Mohla byste mi maminku ještě blíž popsat?“

„Celý život byla smutná. Měla krásný hlas, byla vysoká, urostlá, měla krásné rty, moc hezké čokoládové oči a nádherné tmavé vlasy. Tak jsem ji také viděla tenkrát, když za mnou přijela do Pyšel. Bylo to v zimě, přivezla mi spoustu ovoce, bonbóny, takovou soupravu s kabátkem, čepicí, no myslela jsem, že mě bude nosit na rukou... Marně jsem přemýšlela o tom, proč se jí říká Emka Revoluce. Jí jsem se netroufala zeptat. Vůbec jsem se jí neodvažovala na řadu věci ptát...“

„Všechno nasvědčuje tomu, že autorem uměleckého jména vaší matky byl Egon Ervín Kisch. František Langer ve svých vzpomínkách na Montmartre píše: „Hlavními tanečnicemi byly dvě dívky mánesovského původu, Revoluce a Vlasta, předním tanečníkem byl vrchní pan Jiráček, který měl ušlechtilou hlavu španělského granda a husté, jemně zvlněné vlasy a jež Egon Ervín Kisch překřtil na Hamleta.“ Proč by nemohl překřtít i Annu Čackou? A navíc napsal hru „Tonka Šibenice“! Není to snad jasná podobnost jmen?“

„Je to možné. Ona měla maminka Kische asi moc ráda. Vzpomínám si, když mi přinesla tu jeho knížku, jak mi říkala: ‚Přečti si to, to je od Egonka.‘ Vždycky se u nás o Kischovi mluvilo jen jako o Egonkovi. I babička mu říkala Egonek. To víte, mě to tenkrát moc nezajímalo, kdo to je ten Egonek a co pro moji matku znamená. Mluvily o něm jen matka a babička. Marie, provdaná matčina sestra, o něm nechtěla ani slyšet. Když ještě Kisch žil, říkala jsem si kolikrát, že bych ho měla vyhledat, aby mi o mamince řekl něco víc... Moc jsem se tenkrát natrápila ...“

„Když jste se vrátila z Pyšel do Prahy, jaké byly tenkrát vaše dívčí sny?“

„Tenkrát, za první republiky? To byl boj o holý život! Musela jsem tvrdě pracovat dvanáct hodin denně! A sny? Kdepak sny! Ty jsem žádné neměla. Měsíc jsem pracovala v „obchodě cukrovinkami ve velkém“ a denně jsem chodila kolem vinárny „U Pavouka“ v Celetné ulici, kde tenkrát maminka tancovala, ale bála jsem se tam za ní jít. Až jsem ji jednou potkala, když jsem šla z Celetné průchodem. Jakmile jsem to doma řekla, teta Marie mně div nenařekovala. Maminka byla nešťastná žena. Zřejmě ani ona ke mně nesměla. Jednou mi také dala fotku, prý: ‚To jsem já před Montmartrem.‘ Vidíte, tady ji mám v albu. Už ale na ní není nic vidět.“

Dívám se na zčernalý obdélníček nalepený v albu. Beru album a jdu s ním na balkón, abych přece jen na tom kousku fotopapíru alespoň v obrysech uviděl to, co ukryl čas. Ne, na fotografii se už nedalo rozeznat vůbec nic. Připadalo mi to, jako bych v tu chvíli nahlédl času přes rameno - tak jako obestřel tajemstvím soukromý život Emky Revoluce, navždy ukryl tajemství téhle vskutku vzácné fotografie, dokumentu časů, „kdy byl v Praze Montmartre.“

„Celý ten matčin život mi připadá jako takový výkřik proti řádu tehdejší doby,“ pokračuje Hedvika Malečková. „Co bych vám ještě mohla říci... Víím, že měla také angažmá v Rakousku, myslím, že byla i ve Francii, že se tam jela podívat na ten opravdový Montmartre, s určitostí to ale nemohu tvrdit. Vybavují se mi jen jakési střípky; třeba to, jak za mnou jednou přijela do Vršovic, když mi bylo jednadvacet let, a jak mi dávala rady do manželství. Pamatuji si, jaké nosila krásné

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

prsteny s kamejemi a jak mi říkala: ‚Ty jednou budou tvé.‘ Asi je pak prodala, když byla na konci života nemocná ...

Také si vzpomínám, jak jsem ji našla v tom baru, poblíž Kampy. Tehdy se začínal tančit charleston a ona chtěla, abych jí ukázala, jak se tancuje. To byla ta naše tajná setkání...“

„Provádala se někdy vaše maminka?“

„Ne, nikdy se neprovádala. Ona měla zřejmě ráda jen toho Egona Kische. Alespoň tak já si to myslím...“

V Kutné Hoře se právě konal jeden z prvních jarních dnů roku 1982. Když jsem od Malečků odcházel, doprovázeli mě pohledem z balkónu: Dcera Emky Revoluce a její manžel.

Zamávali jsme si a já šel s hlavou plnou dojmů na autobus. Do odjezdu zbývala ještě víc než hodina, a tak jsem se se svými myšlenkami uchýlil do útulné hospůdky v jednom kutnohorském podloubí, kde se říká U bakaláře. Myslel jsem na všechno, co jsem slyšel a viděl, napadaly mě nejrůznější myšlenky. Přemýšlel jsem o Kischovi a Emce Revoluci a mimoděk jsem se přitom podíval na stěnu, u které jsem seděl.

Byl na ní pečlivě v barvách vyvedený rýmovaný nápis:

**„Dobré víno, ženy hezké,
to jsou dary země České.“**

Musel jsem se pousmát.

<https://www.krajskelisty.cz/tags/album-ondreje-sucheho.htm>

Čiňané

Zajímavá zpráva.

V malém zemědělském městečku v Kalifornii byla objevena tajná virová laboratoř, která fungovala v budově bez oken napojené na recyklační centrum. Uvnitř byly nalezeny živé viry, humanizované myši a ampulky s látkami, které jsou dodnes neznámé.

Následné zatčení odhalilo, že laboratoř provozoval čínský občan a že mnoho lidí s ní spojených má vazby na tajné operace Komunistické strany Číny.

Přestože byla laboratoř odhalena, rychle zmizela z titulků novin. V této speciální investigativní reportáži navštíví moderátor pořadu Crossroads Joshua Philipp laboratoř a snaží se zjistit, co se ve skutečnosti dělo v tajné čínské virové laboratoři v Reedley v Kalifornii.

Proces se Slánským a židé jako nepřátelé komunistického režimu

4. únor 2026

Uplynulo jen sedm let od konce druhé světové války, když ve vykonstruovaném procesu stanulo před soudem čtrnáct lidí. Jedenáct z nich bylo židovského původu. Sovětský svaz v té době obrátil svoji politiku vůči Izraeli a sovětské porádci v procesu s takzvaným spikleneckým protistátním centrem Rudolfa Slánského na konci roku 1952 využili antisemitské nálady. Sionismus a sionisté byli odsouzeni jako úhlavní nepřátelé režimu.

Pusťte si bonusový díl Hlasů paměti s novinářkou Lucií Korcovou a dokumentaristou Adamem Drdou.

<https://plus.rozhlas.cz/bonus-proces-se-slanskym-a-zide-jako-nepratele-komunistickeho-rezimu-959339>

Spisovatel od kterého jsem rád četl

6. ledna 1942 zemřel v obléhaném Leningradu hlady Alexandr Romanovič Beljajev, jeden ze zakladatelů sovětské sci-fi a autor více než 70 děl, včetně 17 románů. Za svůj přínos žánru a vizionářské myšlenky byl nazýván „ruským Julesem Vernem“.

Beljajev se narodil 4. (16) března 1884 ve Smolensku knězi. Vystudoval Smolenský teologický seminář, ale rozhodl se nestát knězem a vstoupil na Děmidovské lyceum v Jaroslavl. Po získání právnického titulu úspěšně pracoval jako právník a často cestoval do zahraničí.

V roce 1914 Beljajev opustil právo a věnoval se literatuře. Brzy poté vážně onemocněl tuberkulózou páteře a byl šest let upoután na lůžko, z nichž tři roky nosil sádru. Spisovatel se však uzdravil a vrátil se k plnohodnotnému životu. Ve 20. letech 20. století napsal své nejslavnější romány: „Ostrov ztracených lodí“ (1926), „Obojživelník“ (1928) a „Hlava profesora Dowella“ (1925–1937).

V roce 1928 se Beljajev přestěhoval do Leningradu a plně se věnoval literární tvorbě. Jeho díla se vyznačovala vědeckou přesností a hlubokým zájmem o fungování psychiky. Romány „Pán světa“, „Muž, který ztratil tvář“ a „Ariel“ zkoumaly možnosti vědy a techniky a často předvídaly budoucí objevy.

S vypuknutím druhé světové války spisovatel odmítl evakuovat Leningrad. 6. ledna 1942 zemřel ve svém bytě hladem a zimou. Svědci vzpomínali: „Spisovatel Beljajev ve svém pokoji umřel. To je naprosto přesný výraz. Lidé hladem tak oslabují, že nejsou schopni vstát a přinést si palivové dříví.“

Před svou smrtí Beljajev zanechal následující prosbu: „Není třeba okázalého pohřbu, jen mě zabalte do novin.“ Rakev s jeho tělem zůstala v chladné místnosti téměř měsíc, dokud ho rabovači nezbavili obleku. Jeho rodina neměla čas ho pohřbít: v únoru 1942 byly jeho žena a dcera deportovány do německých táborů v Prusku, kde strávily tři roky, a po válce si odpykaly dalších 11 let exilu za Uralem. Beljajev byl pohřben v hromadném hrobě na Kazaňském hřbitově v Puškinu. Místo jeho hrobu není známo. Na hrobě jeho ženy, která tam byla pohřbena v roce 1982, byla vztyčena pamětní deska.

Vydavatel?

Není li to oxymóron, když protestanti tvrdí, že je to mírový protest = demonstrace a při tom demonstrují za vyvraždění židů a likvidaci Izraele ve prospěch islámu???

Michelangelo: Největší lakomec na světě.

Honza Recky

Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni, často označovaný jen jako Michelangelo, byl italský sochař, architekt, malíř, básník a přední představitel vrcholné italské renesance a manýrismu. Tohle jistě každý ví, ale mnohem méně se ví, byl nazýván největším lakomcem na světě a já vám teď řeknu proč.

Michelangelo se narodil 6. března 1475 do rodiny významného florentského šlechtice Lodovica Buonarrotiho, jehož slavní předkové bojovali po boků králů a byli příbuzní s největšími panovníky své doby. Než se však Michelangelo narodil, rodina měla velký problém: po letech jednání s králi rodina promrhala všechny své peníze. Michelangelův otec zchudl natolik, že byl nucen přijmout práci úředníka v nějaké vládní agentuře. V důsledku toho s ním všichni jeho bývalí přátelé přestali komunikovat a jedinou připomínkou bývalé slávy rodiny byly portréty na stěnách jejich vesnického domu, který můžete vidět na fotce. Ano, slavná rodina žila ve vesnici a přežívala z tátova platu a toho, co si vypěstovali na zahradě. Právě chudé dětství a mládí ovlivnily velkého sochaře natolik, že se celý život snažil uniknout chudobě, a když se mu to podařilo, stále se choval jako žebrák.

Jakmile se Michelangelo proslavil a začal dostávat dobré zakázky, stanovil si za svou práci přemrštěnou cenu. A klienti souhlasili, protože byl mistrem nad mistry a legenda umění. Michelangelovy honoráře byly tak vysoké, že mohly tvořit 10 až 50 % florentského městského rozpočtu. Jenže, čím víc byl tento génius bohatší, tím více žil skromněji. I ve svých zralých letech, kdy za každou zakázku dostával vůz plný peněz, žil Michelangelo ve velmi jednoduché kamenné místnosti v úzké věži. V rohu této místnosti vedlo schodiště do druhého patra, kde se nacházela jeho dílna. Pod schody stála truhla, na které spal, a všichni se domnívali, že právě v této truhle uchovává své poklady.

To byl ale omyl, neboť truhla obsahovala skici a návrhy pro budoucí zakázky a financování. A to, co velký sochař vydělal, bylo uloženo ve zvláštní pokladnici, která se nacházela pod jeho ložnicí. Vchod do ní byl skryt právě pod touto truhlou. Pokladnice byla naplněna zlatem a kdyby si lakomý sochař přál, mohl se v ní vyválet jako strýček Skrblík, protože zlato prý skoro dosahovalo až ke stropu. Navzdory tomu všemu jak byl bohatý, Michelangelo své vlastní studenty i dělníky mimořádně špatně platil, a aby ušetřil, sám si míchal barvy a vynášel odpadky, nosil staré, potrhané oblečení a spal na staré dece, kterou si vlastnoručně rozprostřel na truhle.

Michelangelo se nemusel bát zlodějů ani žádné daňové kontroly, protože lví podíl svých zakázek plnil pro rodinu Medicejských, kteří byli v té době drželi papežský stolec, ale také vládli Florencie a drželi nad ním ochranou ruku. Věci se dokonce dostaly do bodu, kdy se města a vládci dalších italských městských států začali obracet na Michelangela s žádostí o půjčky. Michelangelo těmto žádostem vyhověl, ale jeho úrokové sazby byly tak přemrštěné, že dlužníky často zruinovaly. Jenže neexistovala možnost, jak tyto dluhy „nesplatit“, protože dlužníkům bylo okamžitě řečeno, že pokud se cokoli stane, „papež je může exkomunikovat“, a tato hrozba byla silnější než jakékoli železo, které vymahači dluhů drželi dlužníkovi na hrudi.

Po smrti velkého sochaře stačily peníze, které nashromáždil, na pokrytí sedmi ročních rozpočtů Florencie. Tyto peníze si samozřejmě nemohl vzít na onen svět s sebou, a protože neměl žádné děti, jeho peníze, které Medicejští tak svému sochaři štědře věnovali, vrátily zpět k jejich rodině – všechny mistrovsky poklady byly zabaveny a převedeny do městské pokladny.

Jugoslavie

Josip Broz Tito ve své pracovně v roce 1947. Za sebou má portrét Josifa V. Stalina. Ještě v září 1947 byl komunistický vůdce Jugoslávie v Moskvě veřejně chválen jako jeden z nejvěrnějších a nejvýkonnějších spojenců. Už tehdy k němu ovšem měl Stalin výhrady, což brzy vyústilo ve známou sovětsko-jugoslávskou roztržku, jež měla dopad také na situaci v Československu.

Vůdci SSSR se zejména nelíbilo, že se Jugoslávie na Balkáně pokouší s Řeckem, Bulharskem a Rumunskem vytvořit vlastní federaci, čímž by vzniklo další komunistické centrum moci. Jestliže v Číně musel Stalin něco takového tolerovat, jihovýchod Evropy považoval za součást sovětské sféry vlivu. Pro centralisticky založeného vládce to jednoduše zavánělo nebezpečným separatismem.

Jugoslávská zahraniční politika brzy začínala získávat konkrétní kontury. Tito bez konzultace se Stalinem a Enverem Hodžou na ochranu řeckých komunistických geril do Albánie poslal jugoslávské jednotky a k Marshallově plánu se nestavěl tak odmítavě jako jeho spojenec v Moskvě.

Když začala eskalovat situace ohledně Německa, rozhodl se Stalin zakročit. V únoru 1948 byli představitelé komunistických stran Bulharska a Jugoslávie pozváni do Kremlu. Zde jim bylo nařízeno, že jugoslávští vojáci musí z Albánie zmizet a že navrhovaná balkánská federace se musí omezit pouze na jakési volnější spojení mezi Jugoslávií a Bulharskem. Oba státy navíc nyní byly povinovány své zahraničněpolitické kroky pravidelně konzultovat se sovětskými poradci.

Tito se odmítl podřídit, což Stalin pochopil jako vzpouru proti jeho autoritě. Sověti nejprve po státech východního bloku požadovali, aby s Jugoslávií neudržovaly styky, a následně došlo k jejímu vyloučení z Kominformy. V Moskvě se očekávalo, že jugoslávští komunisté Tita svrhnou, ovšem bývalý slavný partyzán byl rychlejší a promoskevské soudruhy odstranil. SSSR následně u hranic s Jugoslávií shromáždil vojenské jednotky a vyhlásil obchodní embargo. Sovětské tajné služby na Tita naplánovaly atentát. Podle historika Roberta Service Tito Stalinovi údajně zaslal výhružnou zprávu: „Přestaň na mě posílat vrahy. Už jsme jich pět zajali. Pokud s tím nepřestanete, tak taky jednoho pošlu a ten bude stačit.“

Roztržku se podařilo ukončit až po Stalinově smrti. V roce 1955 Nikita S. Chruščov navštívil Bělehrad, kde s Titem podepsal deklaraci, podle níž jsou oba socialistické státy rovnoprávné a každý má právo na vlastní cestu k socialismu. Jugoslávie se však do sovětského bloku nevrátila a naopak se stala jedním ze zakladatelů hnutí nezúčastněných zemí.

*Miláčku, nevádí ti, že jsem stará?
Ne, miláčku, spíš mi vadí, že jsi moje stará.*

Zkročení ohnivého draka:

Jak SSSR uhasil plynový výbuch jaderným výbuchem.

Honza Řecký

1. prosince 1963 se v uzbecké stepi, v oblasti Urta-Bulak, osmdesát kilometrů od starověké Buchary, otřásla a otevřela země. Toho dne hluboko pod neživými písky Kyzylkum narazili těžaři, hledající pro rostoucí sovětskou ekonomiku další ložiska zemního plynu, na abnormálně vysoký tlak v těžebních vrstvách. Plynové ložisko, ukrytý v hloubce téměř dvou a půl kilometru, se ukázalo jako skutečný sud s prachem. Tlak 300, a podle některých odhadů 350 atmosfér, se s monstrózní silou uvolnil a smetl mnohatunové vrtné zařízení jako chmýří. Ocelový ventil, určený k zadržení takových emisí, titánskému tlaku nevydržel a byl zničen. To, co vystřelilo do nebe, nebyla jen fontána plynu - byl to řvoucí, neviditelný sloup energie, který během několika okamžiků našel svou jiskru a vzplanul.

Nad pouští vyšlo druhé, uměle vytvořené slunce a ohnivá pochodeň vysoká více než sto dvacet metrů, zuřivě pulzující, osvětlovala okolní oblast na desítky kilometrů. Noc se změnila v hrozný oranžový den a řev ohnivého víru byl tak hlasitý, že lidský křik přehlušil jen pár kroků od reproduktoru. Země se pod nohama vibrovala a vzduch se zahřál na nesnesitelné teploty. K epicentru výbuchu se nebylo možné přiblížit blíže než 250-300 metrů - kov se taval, oblečení hořelo, člověk riskoval, že se okamžitě promění v popel. Každý den v tomto pekelném ohni shořelo 10 až 12 milionů metrů krychlových cenného zemního plynu - objem dostatečný k uspokojení potřeb velkého města. Katastrofa nebyla jen velkolepá, byla kolosální svým rozsahem a následky.

První hodiny a dny ubíhaly v šoku. Inženýři a dělníci, kteří zázračně přežili výbuch, mohli jen bezmocně přihlížet řádění živlů. Ukázalo se, že standardní metody řešení takových nehod zde nebudou fungovat. Nešlo jen o požár, ale o otevřený kráter vedoucí do plynových hlubin planety a ten se nehodlal uzavřít. Kolem vrtu se začal rychle tvořit kráter - plameny spalovaly a propadaly půdu, kterou okamžitě pohltil oheň. Průměr otvoru se s každým dnem zvětšoval a hrozil pohlcením zbytků zařízení a zcela znemožněním přístupu k ústí vrtu. Urta-Bulak se proměnil v krvácející ránu na těle země a nikdo nevěděl, jak toto krvácení zastavit. Plameny, které vytryskly zpod země, se staly symbolem nejen přírodní síly, ale i lidské bezmoci před ní. Oblast kolem ložiska byla spálenou, mrtvou zemí, kde kromě lidí nezůstalo nic živého. V noci jasné světlo přitahovalo hmyz a ptáky, což často vedlo k jejich smrti, neboť se dostali příliš blízko k ohnivému sloupu. Byla to mrtvá krajina, naplněná obrovským řevem ohnivého draka.

Pokusy o zkročení ohnivého monstra začaly téměř okamžitě, ale připomínaly bitvu mezi Davidem a Goliášem, kde David neměl ani ten prak. Nejprve byla na místo nehody stažena veškerá dostupná hasičská technika. Výkonná vodní děla se snažila srazit plameny, ochladit zemi kolem, umožnit specialistům dostat se k pokroucenému ústí studny. Jenže proudy vody, i ty nejsilnější, se však vypařovaly dříve, než dosáhly cíle, nebo se tomuto ohnivému obra jevily jako štípnutí komárem. Potom Sověti vyzkoušeli nekonvenční přístup: na podvozky těžkých nákladních automobilů byly instalovány proudové motory ze stíhaček MiG-17.

Jejich řvoucí trysky vypouštěly plynové proudy neuvěřitelné síly, které měly plamen „ sfouknout “ jako svíčku. I toto opatření se však ukázalo jako marné. Pochodeň se zachvěla jen na okamžik a pak se s novou silou vyřítila k nebi.

Dalším krokem bylo armádní dělostřelectvo. Cílem dělostřeleckých salv bylo buď úplně zničit zařízení protierupční ochrany u ústí vrtu a změnit geometrii proudu, nebo ideálně zablokovat tok přesným zásahem. Děla byla umístěna v bezpečné vzdálenosti a střelci, jako v bitvě, zahájili metodickou palbu na cíl, neviditelný kvůli plamenům. Do ohnivého oparu dopadly desítky granátů, ale výsledek byl nulový. Tlak plynu byl tak velký, že jakékoli poškození na povrchu nemohlo ovlivnit tok přicházející z hloubky. Začínalo být zřejmé, že problém nebyl na povrchu, ale hluboko pod zemí.

Čas plynul, dny se měnily v týdny, týdny v měsíce a pochodeň Urta-Bulak stále hořela, aniž by byt' na pouhou minutu slábla a stala se ponurým orientačním bodem, viditelným i z vesmíru. Sovětské noviny o nehodě mlčely, ale zvěsti o „ věčném plameni “ v uzbecké poušti se šířily po celé zemi. Během 1074 dnů, kdy požár zuřil, se vyzkoušelo vše, co tehdejší inženýrská myšlenka mohla nabídnout. Vědci se nažili vykopat obtokové kanály, aby kráter naplnili vodou, snažili se zřítit stěny kráteru řízenými explozemi konvenčních trhavin v naději, že zaplní ústí. Každý pokus vyžadoval obrovské zdroje, odvahu a končil hořkým neúspěchem. Lidé pracovali v nelidských podmínkách, za neustálého ohlušujícího řevu a spalujícího žáru. Poušť kolem byla pokryta silnou vrstvou sazí, které se lepily na vše živé i neživé. Ekonomické škody byly kolosální, ale ještě hroznější bylo zjištění naprosté slepé uličky - živly zvítězily. Tradiční metody se vyčerpaly a bylo nutné buď smířit se s tím, že pochodeň bude hořet po celá desetiletí, dokud ložisko nevyschne, nebo se rozhodnout pro něco zcela nepředstavitelného.

Když byly vyzkoušeny všechny známé metody a ohnivá fontána nadále denně pohlcovala miliony metrů krychlových plynu, zrodil se v tichu vysokých moskevských kanceláří a tajných vědeckých ústavů nápad, který se zpočátku jevil jako sci-fi nebo naprosté šílenství. Nápad patřil sovětským jaderným fyzikům z „ Atomového projektu “, konkrétně akademikovi Jakovu Borisoviči Zeldovičovi, jednomu z tvůrců sovětských atomových a vodíkových bomb. Návrh byl ve své podstatě jednoduchý a ve svém provedení šokující: uhasit plynový plamen podzemním jaderným výbuchem.

Logika byla tato: pokud nebylo možné zavřít kohoutek na povrchu, bylo nutné „ sevřít potrubí “ hluboko pod zemí. Výpočty ukázaly, že řízený jaderný výbuch v určité hloubce poblíž šachty nouzového vrtu by mohl způsobit takové posunutí a stlačení horniny, že by vrt pevně utěsnil, jako obří svérák. Výbuch měl vytvořit vysokotlakou dutinu, která by se následně zhroutila, což by způsobilo nevratnou deformaci a zhutnění okolních jílových vrstev, čímž by zablokovalo cestu plynu. Byl to bezprecedentní plán, který nemá ve světové praxi obdoby. Myšlenka použití nejničivější zbraně na světě pro mírové, kreativní a v tomto případě záchranné účely visela ve vzduchu, ale byl to Urta-Bulak, který se stal prvním skutečným testovacím poli pro ni.

Rozhodnutí bylo učiněno na nejvyšší úrovni. Na projekt dohlížel Jefim Pavlovič Slavskij, všemocný ministr středního strojírenství, resortu odpovědného za celý jaderný průmysl SSSR a byl to rozhodný muž zvyklý na rozsáhlé úkoly. Po dlouhých debatách, výpočtech a modelování dalo politbyro Ústředního výboru KSSS zelenou. Riziko bylo obrovské. Co kdyby exploze vrt neutěsnila, ale naopak vytvořila nové trhliny, kterými by plyn začal unikat s ještě větší silou? Co kdyby se na povrch

uvolnila radiace? Poušť byla řídce osídlená, ale riziko radioaktivní kontaminace rozsáhlých území nebylo možné vyloučit. Nebyla však jiná možnost. Ztráty z hořící erupce již překročily všechny myslitelné meze a samotná skutečnost, že se sovětská věda a technika s nehodou nedokázala vyrovnat, tvrdě zasáhla prestiž země Sovětů. Bylo rozhodnuto jednat. Projekt dostal krycí jméno a k Urta-Bulaku se začaly přesouvat kolony tajného vybavení a specialistů zcela jiného profilu - jaderných fyziků a vojenských inženýrů. Bitva o zkrocení ohně vstupovala do své závěrečné, nejrizikovější a nejfantastičtější fáze.

Přípravy na bezprecedentní operaci probíhaly v atmosféře nejprísnějšího utajení a vyžadovaly dokonalou přesnost. Plánem bylo vyvrtat šikmý vrt, který by procházel v bezpečné vzdálenosti od rozžhavené šachty havarijního vrtu a dosáhl by stanovené hloubky - 1 532 metrů - v její těsné blízkosti, ve vzdálenosti několika desítek metrů. Jednalo se o neuvěřitelně složitý inženýrský úkol. Vrtání muselo probíhat v podmínkách neustále vibrující půdy a vysokých teplot pronikajících do zemské vrstvy z hořícího hořáku. Jakákoli chyba ve výpočtu trajektorie mohla vést k selhání celé operace. Vrtací pracovali nepřetržitě a posouvali se centimetr po centimetru směrem k cíli.

Současně se v jaderném centru Arzamas-16 (nyní Sarov) připravovala speciální „ čistá “ jaderná nálož. Její výkon byl 30 kilotun, což je přibližně jedenapůlkrát více než bomba svržená na Hirošimu. Hlavním rysem zařízení byla minimální tvorba dlouhodobých radioaktivních izotopů během exploze, neboť sovětská věda udělala vše pro to, aby minimalizovali riziko radioaktivní kontaminace. Nálož byla uzavřena v uzavřené nádobě o průměru asi 30 centimetrů a délce několika metrů, vybavené všemi potřebnými senzory a bezpečnostními systémy.

Když byla šikmá štola hotová, nastal nejdůležitější okamžik. Jaderné zařízení bylo s maximální opatrností spuštěno do stanovené hloubky a poté bylo ústí štoly zabetonováno speciálním superpevným roztokem, čímž vznikla masivní zátka. To bylo nutné k nasměrování veškeré energie exploze směrem k havarijnímu vrtu a zabránění průniku horkých plynů na povrch novým, právě vyvrtaným kanálem. Celá oblast v okruhu několika kilometrů byla uzavřena a personál evakuován na bezpečné místo. Na velitelském stanovišti, rozmístěném několik kilometrů od epicentra, zavládlo napjaté ticho. Všichni chápali historický význam okamžiku: poprvé v historii lidstva neměla jaderná energie ničit, ale zachraňovat.

30. září 1966, v určený čas, byl dán signál. Země se hluboko pod nohama mužů na velitelském stanovišti tupě chvěla, jako by se probudil starověký obr a po hladině přešla sotva znatelná vlna. A pak se stalo to, na co všichni čekali téměř tři roky. Obrovský, sto metrů vysoký ohnivý sloup, který řval 1074 dní, se zachvěl, začal se rychle zmenšovat, jako by byl vtahován zpět do země, a 22 sekund po explozi zhasl. Zcela. Nastalo ohlušující, neznámé, téměř bolestivé ticho, které přerušoval jen hvízdající vítr v poušti. Operace byla naprostým úspěchem. Podzemní jaderný výbuch, stlačil vrstvy hornin, a nouzovou situaci dobře utěsnil. Ohnivý drak Urta-Bulak byl poražen.

Ticho, které následovalo po explozi, bylo nejvýmluvnějším důkazem úspěchu. Pro lidi, kteří žili a pracovali pod neustálým řevem téměř tři roky, se to zdálo jako zázrak. Akademik Vitalij Goldanskij, jeden z účastníků těchto událostí, později vzpomínal: „ Když jsme po podzemní explozi letěli vrtulníkem na místo, kde předtím zuřilo ohnivě tornádo, spatřili jsme úžasný obraz: z bývalého kráteru se nyní, jako ze samovaru, tiše

valil lehký kouř. A všude kolem panovalo mimořádné, prostě fantastické ticho. “

Ihned po výbuchu dorazily na místo dozimetrické služby. Jejich měření ukázala, že radiační pozadí na povrchu bylo v normálních mezích. Výpočty vědců se ukázaly jako správné: výbuch byl zcela maskován, tj. veškerá jeho energie a produkty rozpadu zůstaly uzavřeny hluboko pod zemí. Speciálně vyvinutá „ čistá “ nálož a spolehlivá cementová zátka u ústí šikmé štoly fungovaly perfektně. Riziko radioaktivní kontaminace oblasti, která byla hlavní bolestí hlavy projektu, bylo sníženo na nulu. To bylo jasné vítězství vědy a techniky na ohnivém drakem.

Úspěch v Urta-Bulaku otevřel celý program s názvem „ Mírové jaderné exploze v zájmu národního hospodářství “. Zkušenosti získané v uzbecké poušti byly považovány za neocenitelné. V následujících letech bylo provedeno několik dalších podobných operací. Například v roce 1972 byla jaderným výbuchem uhašena podobná, i když méně výkonná, plynová erupce v poli Pamuk v Turkmenistánu. Jaderné exploze byly použity k vytvoření podzemních zásobníků plynu - například zařízení Vega v Orenburské oblasti, k intenzifikaci těžby ropy a dokonce i k drcení rud. Celkem bylo v rámci tohoto programu v SSSR provedeno 124 mírových jaderných explozí.

Příběh Urta-Bulaku však zůstává jedinečný. Byl to první a nejvýraznější příklad toho, jak byla zbraň apokalypsy dána do služeb člověka. Toto rozhodnutí, zrozené v zoufalé situaci, demonstrovalo jak sílu sovětského vědeckotechnického komplexu, tak jeho ochotu podstupovat extrémní rizika, na dnešní poměry. Dnes, v době zvýšené pozornosti věnované životnímu prostředí a jaderné bezpečnosti, se opakování takové operace zdá nemyslitelné. Ale tehdy, na vrcholu studené války, to byl opravdový triumf. Vítězství nad živly, dosažené s pomocí zkroceného atomu, se stalo symbolem éry, kdy se zdálo, že pro lidského génia není nic nemožné. A na místě, kde 1074 dní zuřil pekelný oheň, vládlo navždy ticho - ticho zakoupené za cenu podzemní jaderné bouřky.

Knížák - Petr není Pavel

Současnost přinesla novou sociální vrstvu tzv. VIP. V drtivé většině se jedná o lidi, kteří se objevují v médiích, tedy herci a zpěváci. Je směšné, jak se média dotazují těchto, nepříliš orientovaných a často i nevzdělaných jedinců, na otázky lomčující světem.

U nás se armáda herců postavila za bolševického lampasáka Petra Pavla a buduje jeho image pro znovuzvolení prezidentem. Není divu, starší herci, kteří působili za komunistického totalitního režimu byli téměř všichni nějak spojeni s režimem. Buď dokonalou autocenzurou nebo poslušáním nařízení či přímou spoluprací s StB. Asi proto necítí pomalý návrat do starých časů.

Petr Pavel, oproti Andreji Babišovi, který byl jeho sokem ve volbách, působil solidněji hlavně asi proto, že ho téměř nikdo neznal. Ukazuje se stále víc a víc, že je to člověk, kterého poznamenala aktivní služba komunistickému režimu.

Z posledních událostí je zřejmá nízkost jeho povahy. Je to zbabělý udavač, který by měl z prezidentského trůnu co nejdříve zmizet, ale české „velmi důležité osoby“ z něj dělají modlu. Třeba jim připne v říjnu metál...

Publikováno se svolením autora z webu <https://www.milanknizak.com>.

Hubert Habermann

Hubert Habermann: za války pomáhal Čechům a po ní byl zastřelen jako „kolaborant“. Pro svůj majetek.

Honza Řecký

Příběh mlynáře Huberta Habermanna, zavražděného v květnu 1945, se stal symbolem poválečného bezpráví, především díky slavnému filmu Juraje Herze. Skutečnost však byla méně filmová, ale o to mrazivější.

7. května 1945. Dva ozbrojení muži vedou vysokého, ramenatého mlynáře po úzké silnici k bludovským lázním. V raním chladu je slyšet jen jejich kroky na šterku. Hubertu Habermannovi je čtyřiačtyřicet a kolem zuří poválečný chaos. Co se mu asi honí hlavou? Možná cítí mrazivou předtuchu, že do své honosné secesní vily na kraji obce už se nikdy nevrátí.

Habermann se narodil roku 1901 ve vesnici Bludov na severní Moravě, do smíšeného česko-německého manželství. Doma u Habermannů se mluvilo plynně česky i německy – otec byl Němec, matka Češka. Rodina vlastnila rozsáhlý majetek: vodní mlýn s pilou, malou vodní elektrárnu, továrnu na dřevěné bedny a proti mlýnu si nechali postavit přepychovou vilu ve stylu art nouveau.

Hubertovi starší bratři zemřeli mladí – jeden při autonehodě, druhého zradilo srdce – a tak veškeré rodinné dědictví nakonec připadlo jemu. V roce 1937 převzal podnik a pustil se do práce s energií sobě vlastní.

Byl to statný a příjemný muž, ve společnosti oblíbený. Často zval sousedy na skleničku a vášnivě rád hrával karty. Jako bohatý mlynář patřil k nejmajetnějším lidem v širokém okolí. Oženil se s půvabnou Aurelií, Němkou z podobné smíšené rodiny.

Společně vychovávali děti v dvojjazyčné domácnosti – on i manželka byli Němci, ale doma zněla převážně čeština. Přestože se při sčítání lidu hlásil k německé národnosti, nepatřil k žádným fanatikům. Za války vstoupil z povinnosti do organizace Opferring napojené na nacistickou stranu, ale brzy ho vyloučili pro „nedostatečné projevy němectví“. Členem berlínskoříšské Henleinovy strany (SdP) nikdy nebyl.

Během okupace musel našlapovat opatrně, přesto pomáhal bližním, jak mohl. Ve svém mlýně potají mlel mouku pro místní Čechy, a dokonce jim ji prodával za stejnou cenu jako Němcům. Riskoval tím kriminál, ale měl štěstí. Úřední kontroly sice chodily, nic však neodhalily – mlynář je pokaždé štědře pohostil a skryl tak jejich zraky před pravdou.

Svědkové později vzpomínali, že Hubert Habermann byl slušný, odvážný a čestný člověk. Válečné peklo přežil bez úhony a s čistým štítem. Netušil ale, že skutečná zkouška přijde až s koncem války.

Zmizel v poválečném chaosu

Jaro 1945 přineslo euforii z osvobození, ale i krutou kocovinu. Bludov, ležící ve Sudetech, byl připojen k Říši a za války přišlo o život mnoho místních. Není divu, že hněv a nenávist vůči všemu německému po kapitulaci vřely naplno. Ve zjitřené atmosféře divokého května 1945 dopadla msta i na ty, kteří se ničeho neprovinili.

Osud toho dne dostihl i Huberta.

Ozbrojená hlídka ho 7. května odvedla z domova, podobně jako dalších několik německých starousedlíků z okolí. Odvedli ho směrem k

budově lázní, kde sídlil revoluční národní výbor – tam ale nikdy nedošel. Ztratil se beze stopy, doslova se po něm slehla zem.

Jeho manželka Aurélie mezitím zůstala sama s dětmi. Zoufale se snažila zjistit, co se s manželem stalo, ale pomoci se nedovolala. Naopak – i ji a děti zadrželi ozbrojenci a zakrátko byla celá rodina jako Němci určena k odsunu.

Habermannova nádherná vila byla hned po jejich odchodu vyrabována rozvášněnými sousedy. Aurélie netušila, zda je Hubert vůbec naživu. Ve zmatku poválečných měsíců se musela smířit s nejhorším a bojovat o holý život svůj i svých dětí. V Bludově se začaly šířit znepokojivé zvěsti. Každý v obci vyprávěl trochu jinou verzi příběhu – jisté bylo jen to, že bohatý mlynář Habermann už není a nikdo neví, kde skončil.

Někdo tvrdil, že byl zabit ze msty pro své němectví – prostě měl ve špatnou dobu špatnou národnost. Jiní ukazovali prstem na jeho tučné konto: mohl prý být zavražděn kvůli majetku. Jisté bylo jediné – Habermann byl pryč a jeho tělo se nikdy nenašlo.

Pravda bez spravedlnosti

Trvalo to pět dlouhých let, než úřady začaly zmizení bludovského mlynáře oficiálně vyšetřovat. A i to se rozběhlo jen díky vytrvalosti rodiny. Aurélie Habermannová totiž neměla v ruce ani úmrtní list. Nemohla pohřbít muže, ani úředně ovdovět.

Její sestra Jana, která jako jedna z mála žen ze smíšeného manželství směla zůstat v Československu, proto naléhala na úřady, aby záhadné zmizení švagra konečně prošetřily. Okresní soud v Šumperku se případem zabýval počátkem 50. let a odhalil tajemství, o němž si do té doby lidé jen šuškali.

Vyšlo najevo, že Habermann skutečně zemřel násilnou smrtí. V soudním spisu se objevil holičský pomocník Jiří Pazour, tehdy mladík z bludovských lázní. Pazour před tribunálem přiznal, že Huberta Habermanna zastřelil – prý z osobní nenávisti.

Podle bludovského historika Stanislava Balíka nešlo o čin národní msty, ale o vyřizování účtů mezi dvěma muži.

Habermann byl známý karbaník a Pazour u něj prohrál spoustu peněz v kartách – zloba z prohry se smísila s poválečnou atmosférou „účtování s Němci“ a vedla k tragédii.

Vrah jednal navíc posilněn alkoholem a možná i vidinou snadné kořisti. Jednou ranou do týla tak skončil život člověka, který ještě pár dní předtím všechny rozdílly mezi Čechy a Němci odmítal.

Spravedlnost však paradoxně selhala. Jiří Pazour sice stanul před soudem, ale trestu unikl. Na jeho čin se vztahoval zvláštní amnestijní dekret prezidenta Edvarda Beneše, který prominul excesy spáchané bezprostředně po válce.

Vrah si odseděl jen dva měsíce ve vazbě, pak byl propuštěn. Nakolik tomu napomohlo, že Pazour byl později aktivním členem komunistické strany, se můžeme jen dohadovat. Jeho svědectví navíc naznačilo, že na zabití mlynáře mohl mít zájem ještě někdo další. Habermann měl u sebe tu noc peníze a cennosti – kam zmizelo rodinné zlato a šperky, se nikdy nezjistilo.

Po vraždě si prý jeho mlýn pod hlavičkou „národní správy“ převzal dozorující šafář a o zbylý majetek se podělili bývalí zaměstnanci. Z Habermannovy smrti tak těžilo více lidí a dodnes panuje podezření, že mohlo jít o spiknutí z touhy po jeho jmění.

Teprve po mnoha desetiletích se Habermannův osud dostal na veřejnost. V roce 2009 natočil dokumentarista Petr Jančárek film, který díky odtajněnému spisu Pazourovy výpovědi odhalil skutečný průběh vraždy.

Následujícího roku do kin vstoupil hraný film Habermannův mlýn režiséra Juraje Herze, volně inspirovaný jednou verzí příběhu. Snímek otevřel staré rány – v Bludově vzbudil bouřlivé reakce a rozdělil obyvatele. Pamětníci kritizovali nepřesnosti: Habermannova manželka nebyla Židovka, obec neměla za války českého starostu, skutečné postavy byly překřtěny a zkresleny.

Nejvíc lidem vadilo, že film hanebně očernil skutečné hrdiny obce – třeba kaplana Karla Dřímala, který ve skutečnosti za odboj skončil v Terezíně, kde zemřel na tyfus. Podobně nespravedlivě vyzněla filmová role majitele lázní, ačkoli pravý Zdeněk Pospíšil se za války postavil nacistům. Příběh sudetského mlynáře díky filmu už nikdy neměl zůstat zapomenut.

generálmajor v. v. Miroslav Kácha

* 1923 † 2010

Generálmajor Miroslav Kácha, se narodil v Praze 21. září 1923. Již jako student se podílel na odboji v Obraně národa a po jejím zániku prováděl špionáž v libeňské továrně na výrobu tanků a transportérů. Po válce se dal na vojenskou dráhu a po nástupu komunismu se zapojil do odboje ve špionážní skupině plukovníka Alexandra Kordy. Po prozrazení byl v květnu 1949 zatčen. Jako armádní důstojník opakovaně prošel tvrdými výslechy OBZ – dvakrát byl vyšetřován v hradčanském „Domečku“, odkud má trvalé zdravotní následky. V září 1949 byl Kácha odsouzen na doživotí a postupně prošel věznicemi Pankrác, Bory, Opava a Leopoldov. Propuštění se dočkal na amnestii v roce 1960. Po návratu na svobodu se jej StB pokusila donutit ke spolupráci, ale pomocí fingovaného těžkého úrazu se dokázal dalšímu pronásledování vyhnout. V roce 1995 Káchovi prezident Václav Havel propůjčil Řád bílého lva. Generálmajor Miroslav Kácha skonal 6. dubna 2010 ve věku nedožitých 87 let.

Ze vzpomínek pana generála na soudruhy soukmenovce:

"Seděl jsme vzadu. Dva pacholci, šofér a ten z OBZ, ty seděli vpředu. Mě připoutal ruku k protější noze, takže jsem byl celou dobu napůl v kozelci. Několikrát jsem se svalil – nadávali –, tak pak mi přepoutal ruce dozadu. To sem si zase ještě dal do huby, když to cuklo. Přivezli mě na Loretánský náměstí, byly tři hodiny ráno, tam mě vysypali, protože bylo náledí. Vedli mě na ‚Domeček‘, a tam v příjemně vytopené místnosti bylo několik těch pacholků.

Mezi nima byl zase ten major Turek, byl tam šéf, nástupce Reicina, generál Josef Musil, a ten asi v kostce: ‚Vy jste nás před rokem přechcali, a v důsledku toho řada stejnejch darebáků jako vy dál páchala zločiny a vy nám teď řeknete všechny, kdo to byl. Jestli jste ušli tenkrát provazu, tak teď mu neujdete, jestli jedinou věc zatajíte, sebemenší. Máte naději, jestli řeknete skutečně všechno, jestli projevíte účinnou lítost – to bylo jako u zpovědi: účinná lítost –, oni zneužívaly všeho, ty svině – jinak skončíte takhle...‘ a hodil mi tam několik fotografií: člověk na šibenici a dole jak už leží. Tak to bylo jako uvítání."

Víte co je Petr Pavel zač? Jenom pro pořádek. Pomluva to není.

Karel Horsky

Jen aby jste vy na druhé straně zeměkoule věděli, co se zde povídá, ale raději nikde nepíše.

Proč myslíte, že při návštěvě Prostějova rychle zmizel ve dveřích a nešel diskutovat s občany?

Petr Pavel bydlel v Prostějově se svojí první manželkou Hanou Obručnickovou, se kterou má dvě děti, o které nejví valný zájem. Navenek vypadalo jejich manželství spořádané, ale nebylo tomu tak. V Prostějově jej lidé znají dobře a už tehdy věděli, jaký je. Arogantní, přezíravý, pohrdající místními obyčejnými lidmi.

A také ví, jaké toto první manželství ve skutečnosti bylo. Petr Pavel svoji manželku Hanu považoval za omyl, že si vzal povel. Ponižoval jí a když se mu postavila, tak jí ztřískal, To se obecně v Prostějově ví.

Skončilo to rozvodem v roce 2001.

Tři roky byl sám a až už bylo dávno po sametové revoluci, vzal si ženu z bolševické rodiny, jako byl on sám, v roce 2004

Vydavatel: Bůh ví, co je na tom pravdy.

Když jsem se ptal pan Jiri Jiftach napsal: *Bezesporu jde o informace, které dnes může potvrdit pouze jeho bývalá manželka a mohou to být jen pomluvy. Já mám tuto informaci už několik let. A to od člověka, který působil v armádě, dokonce sloužil ve stejné oblasti i jeho syn je profesionální voják, také on tuto informaci potvrzuje, jako veřejné vojenské tajemství.*

POZDRAV Z AUSTRÁLIE: Čím dál lépe a radostněji.

George Švehla 12. února 2026

Tak nevím, ale v poslední době na mě jaksi padá splín. Buď to je roční dobou i přesto že tu máme léto, nebo mým tělem, které občas odmítá kooperovat, ale nejspíše to bude mým, čím dál pokročilejším věkem. Prostě ubrblanej, stěžující si a věčně nasranej, svému okolí protivnej dědek.

Ale vážení jak se má jeden usmívat když ho od probuzení stíhají samé jobovky. Pokud se dovím nějaké nové zprávy, které jsou většinou od kamarádů a kamarádek dnes zaslané e-majlíky, protože denní tisk záměrně nečtu, TV a rozhlas nesleduju ze stejného důvodu a to proto, abych snad nebyl hned po ránu v hluboké depresi. Jeden se dozví jak se kde střílí a kolik je dalších obětí, jak se krade a lže v nejvyšších vrstvách místní i světové politiky a nebo jak se navzájem vraždí Rusové s Ukrajinci, kde jen za uplynulý měsíc leden bylo úhrnem na obou stranách přes 50 000 umrtvených obětí. Navíc, nějaký ukrajinský vojenský činitel se dal slyšet, že doufá, že v příštích měsících se jim podaří zabít Rusů o 20 000 měsíčně více než doposud. A co je ještě více alarmující, že do tohoto konfliktu se čím dál tím více plete NATO, povšechně Západní Evropa, jako by jí nestačily historické příklady jak dopadli Napoleon tak i Hitler. V zemích za Atlantikem to nevypadá o moc lépe. USA zatočilo s Venezuelou, jistě s tím mají co dělat tamní zásoby ropy, a dnes mají chuť i na Grónsko, jak z důvodů strategických tak i hospodářských.

Takže události v lidské společnosti zrovna k úsměvu nenutí, že ano. A co takhle příroda?? Asi se jí to všechno dění ve společnosti moc nelíbí a odpovídá po svém. Protože nám tu letos vládne El Niña, tak v lednu spadlo v Klokánii trochu srážek

a v Queenslandu byly pod vodou oblasti větší než rozloha celé České republiky, aby v četných jiných lokalitách nastala nebývalá horka, kdy teplota vzduchu dosahovala 50°C, která znamenala úhyn četných divokých i domácích zvířat horkem. Vážení to není horko, to je pomalé smažení, míchaná vejce lze udělat na kdejakém šutru.

Navíc, ať už všechna média, tak i lidé v okolí, sdělují spíše raději zprávy záporné, jak jsem uvedl výše a na kladné zprávy jaksi pozapomíná. Dosud jsem nikde nenarazil na zdroj pozitivních zpráv. Ať to už je ze společnosti, politiky, přírody a nebo i kosmu. Kdyby jste snad někdo o takovém zdroji dobré nálady věděli, dejte mi prosím vědět, rád bych se dověděl něco pěkného, pozitivního a dobrou náladu přinášejícího.

SPORT

Legendární česká atletka Zdena Koubková našla klid až po změně pohlaví.

Jak to bylo se Zdeňkem Koubkem

Lucie Müllerová

Na atletickém oválu trhala rekordy, byla sportovní hvězdou a stala se tím, čemu se dnes říká celebrita. Jenže v těle mladé Zdeny se skrýval muž a pod pozlátkem úspěchů bylo velké trápení. Jít s pravdou ven, podstoupit změnu pohlaví a stát se Zdeňkem? To není jen tak. Dnes se osudy Zdeňka Koubka dočkaly televizního zpracování.

Vrozená vada reprodukční soustavy, tedy intersexualita (dříve se užíval termín hermafroditismus), a transgender problematika – to už dnes není žádné velké tabu. Ale zkuste si představit, jaké to bylo na začátku minulého století. Zdena Koubková se narodila v roce 1913 a její pohlavní orgány byly zčásti ženské a zčásti i mužské. Že bude vyrůstat jako dívka, se rozhodli její rodiče spolu s porodní bábou.

Že je Zdena spíš Zdeněk a že ji čeká velké trápení, nemohl tehdy nikdo tušit. A tenhle pozoruhodný životní příběh se brzy dostane na televizní obrazovky. Oneplay totiž natáčí šestidílnou minisérii nazvanou Rekordwoman, přičemž role Zdeny Koubkové se ujal herec Petr Uhlík. Ten, který ohromil jako sériový vrah v seriálu Metoda Markovič: Hojer.

Rozený talent a světové rekordy

Zdena Koubková byla úplně obyčejná dívka. Žila v Brně, učila se zahradnicí, ale nakonec se stala prodavačkou. Jen náhodou se v sedmnácti letech objevila na atletickém hřišti a ukázalo se, že běhá jako málokdo. Rozený talent, ozývalo se – a její sportovní kariéra odstartovala.

Že měla spíš chlapeckou postavu a ani její obličej nebyl typicky dívčí, nikoho nijak extra nezaráželo. Ne každá holka přece musí vypadat jako princezna. Navíc všichni spíš řešili, jak jí to jde na stadionu. A šlo jí to výtečně! V roce 1933 se stala mistryní světa v běhu žen na 800 metrů a mistryní republiky v běhu žen na 200 metrů. O rok později vytvořila svůj první světový rekord, když uběhla 800 metrů za 2:16,4 minuty. A na Světových ženských hrách v Londýně běžela ještě o čtyři vteřiny rychleji!

Velká hvězda první republiky

Stala se z ní hvězda, obdivovaná sportovkyně a plnila stránky novin. „Jsem světová rekordwoman, tak se o mně píše v novinách... Na ulicích mě zastavují sportovní fanoušci, které neznám, a prosí o autogram. Mě, dvaadvacetiletou, obyčejnou holku z Brna, donedávna neznámou,“ napsala si Zdena Koubková do deníku, který byl zveřejněn v Pražském ilustrovaném zpravodaji o dva roky později.

Nejspíš jsem v pasti mužského těla...

I přes veškerý úspěch a slávu ale Zdena Koubková šťastná nebyla. Stále silněji cítila, že ačkoli je žena, respektive tak byla vychována, připadá si jako muž. Fyzicky ji přitahovaly ženy, rostly jí vousy, které si před závody vždy pečlivě holila, a nejspíš ani její tělo nemělo typicky ženské znaky: nikdy totiž nevzkročila do společných sprch s ostatními atletkami.

„Vím, že radost občas končí smutkem. Mě například již delší dobu trápí, že při atletických závodech porážím dívky, ale sama se dívkou cítím čím dál méně. Proto usínám i procítám s otázkou: Je to ode mne fair?“ psala Zdena v deníku.

Přiznala, že ačkoli vyrůstala jako dívka a roli ženy plní, stojí jí to víc a víc úsilí. „Nejspíš jsem v pasti mužského těla. Spisovatelka, hezká dívka, která o mně jako o atletce píše knihu, je předmětem mé touhy, ale neřekla jsem jí to, styděla bych se. Ona to však asi poznala. Co mám teď se svým životem dělat? To kdybych věděla,“ ličila své trápení v soukromých zápiscích.

Vzdala se kariéry

Je jasné, že o své identitě Zdena pochybovala pořád víc, ale odhodlat se ke změně pohlaví, stát se úplně někým jiným? To není snadné dnes, natož před sto lety. Na jaře 1935 vyšel román Lidy Merlinové Zdenin světový rekord, v níž byla vylicena jako krásná, mladá a úspěšná sportovkyně, po níž touží muži, a ona si to všechno užívá. Dál od reality kniha už být nemohla – a v klubu, za který Zdena běhala, vzbudila velké pobouření. Ostatní sportovce rozčilila a na stadionu už Zdenu Koubkovou nechtěli.

Ale možná právě i to atletce pomohlo rozhodnout se a změnit život od základu. I když věděla, že přijde o všechny rekordy a vlastně i o svou existenci (bylo jasné, že přestane nejen soutěžit, ale nebude moct pracovat ani jako trenérka), rozhodla se být konečně sama sebou.

Podle zprávy odborníků z oblasti lékařství, kteří se na žádost tehdejšího ministerstva veřejného zdravotnictví případem Zdeňka Koubka zabývali, mu byl diagnostikován hermafroditismus. Koubek se tak podle všeho narodil s ženskými i mužskými genitáliemi, ovšem ani jedny se nevyvinuly plně. Neměl vaječníky, nikdy nemenstruoval, ale chyběl mu pravděpodobně i šourek, varlata, nadvarlata a semenné vajíčky.

Ať už tělesná schránka mladé sportovkyně vypadala jakkoli, ona sama nepochybovala o tom, že je muž. A tak v sanatoriu v pražském Podolí

podstoupila změnu pohlaví. V březnu 1936 tak „zemřela“ Zdena Koubková a zrodil se Zdeněk Koubek. Veškeré rekordy byly anulovány a on sám – už jako muž – své trofeje vyhodil do popelnice.

Bez rekordů, ale šťastný

Zdeněk Koubek prožil život sice bez slávy, bez rekordů a medailí, zato spokojený. Po změně pohlaví podnikl zahraniční turné, kde vyprávěl svůj životní příběh. Byla to možná trochu laciná show, ale vynesla peníze, které mu stačily na nový začátek. Dodělal si maturitu a živil se jako úředník, později jako dělník a v roce 1940 se oženil. Vzal si Slovenku Uršulu Škrobačovou. Hluboce ji miloval a po jejím boku žil šťastně až do smrti. Zemřel v roce 1986 ve věku 72 let: v tichosti, bez zájmu veřejnosti, ale s tím, že měl život, jaký si přál.

Groundbreaking New Study Finds Islamophobia May Be Partially Caused By Muslims Killing People All The Time

Babylon Bee

CAMBRIDGE — As the nations of the West continue to struggle with understanding how to deal with the spread of immigrants from Islamic countries, a groundbreaking new study found that islamophobia may be at least partially caused by Muslims killing people all the time. The research project, conducted by an elite group of scientists at the University of Cambridge, discovered that millions of people around the globe have grown wary of Muslims due in large part to the fact that Muslims keep committing horrific acts of murderous violence around the world.

"Yeah, they just keep killing people all the time, and I guess that makes people a little nervous," said Professor Heinrich Glarkenbargen. "While we have been able to confirm a rise in the general fear of the spread of Islam in the West, our data suggests this might stem from Muslim terrorists committing acts of violence and murder pretty much every day over the last several decades."

The team concluded that if Muslims were to stop killing people all the time, the general populace may be far more inclined to be less afraid of them. "The results were clear," Glarkenbargen said. "Out of all the people we surveyed, 100% of them said that they were worried about Muslim migrants because they were afraid of being shot or stabbed or set on fire or blown up. They also said that if Muslims weren't killing people all the time, there wouldn't be as much islamophobia."

At publishing time, the research team was unavailable to comment further due to fleeing for their lives from a Muslim who was trying to kill them.

Chinese student jailed for Sydney bat attack he thought was ordered by Beijing

An international student has been jailed over a baseball bat attack in Sydney he told police he carried out in the belief he was working on behalf of the Chinese government in dcember 2025

Zheming “Tommy” Zhang, 23, was sentenced to two years and nine months’ imprisonment in the NSW District Court this month with a non-parole period of one year and eight months for bashing a man in his Matraville home and targeting another man in Maroubra.

He was arrested in Tasmania for unrelated offences and extradited to Sydney where he pleaded guilty to aggravated entry into a dwelling with intent (and intentionally inflicting bodily harm), and aggravated entry into a dwelling with intent to intimidate, The Daily Telegraph reported.

According to court documents Zhang told NSW Police he thought he was working on a “top secret” mission for the Shanghai Police Department but later realised he had been the victim of an elaborate scam.

Zhang told police he was contacted by a person claiming to be from Telstra in Melbourne in

2023 who told him his phone was being used to commit fraud and that he had to contact police in Shanghai, and when he did a person who identified himself as a sergeant told him there was a warrant out for his arrest.

The Brisbane-based student said he denied being involved in criminal activity but offered to help the police when the man threatened his father, and then paid a \$20,000 bond which he believed would prevent him from being arrested when he returned the China.

The fake police officer then told Zhang he needed to help the Chinese government in Australia, and instructed him to fly to Sydney in June of the same year to attack an elderly Australian government employee who was a “pervert” and had been “disrespectful” to the Shanghai police, Zhang claimed.

Zhang told police he had believed he had been instructed to attack the victim in a “formal declarement” saying “armed charges permitted”, according to court documents.

At the same time, the victim had been contacted on Skype by people claiming to be Chinese police and was told a special officer would be visiting his home, resulting in him immediately letting Zhang inside when he turned up.

Zhang then used a baseball bat he brought with him to hit the man twice over the head and on the body, legs and arms, leaving him bleeding extensively and unconscious.

The victim was hospitalised for two weeks as a result of the attack.

The next month Zhang was instructed to target the second man in the same way at a home in Maroubra, but did not attack him, instead telling him to bandage his head, video call his parents, and tell them he needed money because he was in “real danger”.

Zhang will be eligible for release in May thisyear.

IS PROFESSOR LIZ CAMERON AN ABORIGINAL DARUG AS SHE CLAIMS?

Dark Emu Exposed, January 29, 2026

In c2011, Liz Cameron, who is now an Associate Professor at the University of Newcastle, claimed in an interview:

I'm of Darug descent which means that my grandmother's country is around the Marramarra area which is around the Hawkesbury River... My grandmother's name was Omeara and she was part of the stolen generation. So the family has lost a lot of their cultural understandings and I guess I've gained that from other sources, other communities that I've met along the way. She also told her interviewer (see video below) that:

she [grandmother] was in Glebe, around Glebe area, and she was later adopted and taken to Goulburn [c1930s] where she worked as a servant, although she was only 7 years old. So she she never saw her parents again.

[Interviewer] - Where did the Marramarra Creek connection [the region of the claimed Darug Aborigines] information come from then, I wonder?

From my grandmother. I just remember the name. I couldn't recall it for many, many years and and then it came to me and I started to

question why I knew the the Darug, you know, nation but I was not sure exactly where it was. And then suddenly through a dream I remembered the name and I was talking to an aunt of mine and she said, “try and remember that name”. And I said I can't and then it just it came to me the very next day, after a dream. Some people think it's really illogical but it sunk with me and it sunk within my heart. Yeah.

[Interviewer] One last question. I believe you’ve got some Cherokee ancestry, Native American ancestry. Tell us about that:

Well, I always thought it was a bit of a joke in the family and I was always pretty keen as a kid to play the Indian and my brothers were always the cowboys and they thought they'd win in the battles.

But my grandmother talked about it a fair bit to my mother and I guess no one quite believed her and I spoke to my mother's cousin and he had heard the same story and I really wanted to find that out because sometimes in my artwork there's a just a different spiritual dimension that comes out and and I just wasn't quite understanding where that was coming from.

In the end I finally had some DNA tests ... and yeah so I really wanted to know and it's helped who I am and it's helped with my identity and I still don't know a great deal about it so I want to find out who or he [the Cherokee] was.

But is this all true?

Is Assoc. Professor Liz Cameron really Darug Aboriginal and American Cherokee as she claims?

The Dark Emu Exposed website is gaining some small notoriety for exposing public figures who claim to be of Aboriginal descent but whose genealogical records indicate they may be mistaken - they in fact appear to have no Aboriginal ancestry at all.

Over the past year we have received enquiries from several Aboriginal people who each independently have asked us to look into the claims of University of Newcastle Associate Professor Liz Cameron.

This post details our genealogical and research findings (subject to the Disclaimer below at the end of the post).

The Apparent Family Tree of Liz Cameron Our genealogical researchers constructed an apparent Family Tree for Liz Cameron based on publicly available records (Figures 3 and 4). All the branches in Liz Cameron’s Family Tree appear to go back to ancestors born overseas. (See Part 1 & Part 2 in Figures 3 & 4 respectively).

These identified ancestors were born in England, Scotland, Cornwall, Germany, Poland and Ireland.

No ancestors could be identified who were of Aboriginal or Cherokee descent. Liz Cameron’s Irish ancestor was her great-great-grandmother Catherine (Kate) O’Meara. Her name appears to have been the influence for Cameron’s story of her ‘grandmother’ (sic) ‘Omeara’:

My grandmother's (sic) name was Omeara and she was part of the stolen generation ... she was later adopted and taken to Goulburn [c1930s] where she worked as a servant, although she was only 7 years old. So she she never saw her parents again.

The records indicate that Liz Cameron is mistaken to believe these family stories. PLEASE READ ON <https://www.dark-emu-exposed.org/home/liz-cameron-8m3sa>